

СТИВЪН КИНГ

УР

Превод от английски: Павел Боянов, 2016

chitanka.info

Ралф Вичинанца, близък приятел, който също така продаваше правата за издаване на книгите ми в много страни, умееше да ми подсказва интересни идеи в подходящия момент — разбирайте, когато си почивах между два проекта. Никога не обсъждам с хората това, върху което работя, така че Ралф сигурно е притежавал някакъв специален радар. Именно той предложи да изпробвам силите си в писането на сериен роман а ла Чарлс Дикенс и това семенце постепенно разцъфтя в „Зеления път“.

Ралф ми се обади скоро след като бях завършил „Романът на Лизи“ в чернова и изчаквах книгата да се слегне (превод: седях със скръстени ръце). Каза ми, че „Амазон“ пускали в продажба киндъл второ поколение и се надявали някой нашумял писач на бестселъри да помогне за рекламата на новия им продукт, като напише разказ, в който киндълът играе важна роля. (Тези въздълги художествени и документални произведения по-късно станаха известни като Киндъл сингли). Благодарих на Ралф, но му обясних, че не проявявам интерес по две причини. Първо, никога не ми се е удавало да пиша разкази по поръчка. Второ, не съм заставал с името си зад търговски продукти, ако не броим една реклама на „Американ експрес“ много, много отдавна. Чак ми е неудобно да си спомням колко откачена беше: издокаран в смокинг, с препариран гарван на рамото, позирах в стар замък. Един приятел ми каза, че съм приличал на крупие с фетиш към птиците.

— Ралф — казах, — обичам киндъла си, но нямам никакво желание да ставам рекламно лице

на „Амазон“.

Само че новите технологии винаги са ме привличали, особено свързаните с четене и писане, и Ралф ми беше пуснал муха в главата. Един ден, сравнително скоро след обаждането му, идеята за сюжета ме споходи, докато правех сутрешната си разходка. Беше твърде добра, за да я пропиляя. Нищо не казах на Ралф, но когато завърших новелата, му я изпратих със съобщението, че от „Киндъл“ могат да я използват, ако я харесат. Дори се явих на представянето и почетох малко.

Станах обект на нападки от определени части на литературната общност, които възприеха действията ми като меркантилни, но по думите на Джон Лий Хукър^[1] „Хич не ми пука“. Що се отнася до мен, „Амазон“ беше поредният пазар и една от малкото компании, които ще публикуват произведение с такава дължина. Нямаше аванс, но имаше — и все още има — отчисления от всяка продажба (даунлоуд, ако предпочитате). С удоволствие осребрих чековете; една стара поговорка гласи, че работникът заслужава своята заплата^[2], и според мен е вярна. Пиша от любов, но едната гола любов не плаща сметките.

Удостоиха ни обаче със специална привилегия: единствен по рода си розов киндъл. Ралф страшно му се изкефи и аз се радвам. Това беше последната ни страхотна сделка, защото преди пет години моят приятел внезапно почина в съня си. Той много ми липсва.

Тази версия на новелата е претърпяла сериозна редакция, но ще ви направи впечатление, че действието се развива във време, когато такива електронни четци бяха новост. Сякаш е било невероятно отдавна, нали? Бонус

*точки за вас, фенове на Роланд от Гилеад, които
хванете препратките към една Тъмна кула.*

I — ЕКСПЕРИМЕНТИРАНЕ С НОВА ТЕХНОЛОГИЯ

Когато колегите на Уесли Смит го питаха — някои с иронично повдигната вежда — какви ги върши с тая джаджа (те всички го наричаха джаджа), — той им отговаряше, че експериментира с нова технология. Не беше вярно. Купи киндъла от чиста злоба.

„Чудя се дали маркетинговите анализатори на «Амазон» отчитат точно тази мотивация на крайните си клиенти“ — мислеше си той. Най-вероятно не. Това му доставяше удоволствие, но не колкото се надяваше да изпита при смаяната физиономия на Елън Силвърман, щом го видеше с новата му придобивка. А някой ден тя все щеше да я види. Така де, кампусът беше малък, а той притежаваше новата си играчка (на първо време я наричаше играчка) едва от седмица.

Уесли преподаваше английски в колежа „Мур“, Кентъки. Като всички преподаватели по английски той си въобразяваше, че един ден ще напише роман. Колежът „Мур“ беше от типа, който хората наричат „превъзходно учебно заведение“. Дон Олман, единственият приятел на Уесли в Катедрата по английски, обясни смисъла на този израз.

— Превъзходното учебно заведение — рече Дон — е онова, за което никой не е чувал извън радиус от петдесет километра. Викат му така, защото няма доказателства за противното, а повечето хора са оптимисти, нищо че твърдят обратното. Хората, които се определят като реалисти, често са най-големите оптимисти.

— Това ли те прави реалист? — попита го веднъж Уесли.

— Мисля си, че светът е населен предимно с тиквеници — отговори Дон Олман. — Ето кое ме прави реалист.

„Мур“ не беше превъзходен колеж, но не беше и лош. Мястото му върху голямата карта на академичните постижения беше съвсем малко по на юг от точката на посредствеността. Повечето от три хилядите му студенти сами се издържаха и много от тях си намираха работа след дипломиране, въпреки че съвсем малко продължаваха (или изобщо се стремяха) към по-висока степен на образование. Имаше

страхотни запои и, разбира се, партита, но върху голямата карта на парти колежите Мур се падаше малко по на север от точката на посредствеността. Сред неговите възпитаници имаше политици, но всички без изключение — дребни риби, дори когато нещата опираха до мошеничество и увъртане. През 1978 випускник на „Мур“ бил избран в Камарата на представителите, но починал от инфаркт едва след четири месеца служба. Заместил го випускник на „Бейлър“.

Белези на изключителност колежът показваше единствено с третодивизионния си футболен тим и третодивизионния си женски баскетболен отбор. Футболният тим („Мурските мангусты“) се нареждаше сред най-слабите в Америка с едва седем спечелени мача за последните десет години. Постоянно се говореше за разпускането му. Сегашният треньор беше наркоман, който обичаше да разказва как бил гледал дванайсет пъти „Кечистът“ и всеки път се разплаквал на сцената, когато Мики Рурк признава на охладнялата си дъщеря, че е жива развалина.

Женският баскетболен тим обаче беше изключителен в положителен план, особено като се има предвид, че повечето му състезателки бяха не по-високи от метър и седемдесет и шест и се обучаваха за маркетингови мениджъри, закупчици на едро или (ако извадеха късмет) за секретарки на Мъже с Големи Портфейли. „Женските мангусты“ бяха завоювали осем шампионски титли за последните десет години. Тренираше ги бившата приятелка на Уесли — бивша от един месец. Елън Силвърман предизвика злобата, мотивирала Уесли да си купи киндъл. Всъщност... Елън и студента Хендерсън в уводния курс по съвременна американска литература на Уесли.

Дон Олман също така твърдеше, че факултетът е посредствен. Не пълна скръб като футболния отбор — най-малкото това щеше да е интересно, — но определено посредствен.

— А ние с теб? — попита Уесли. Бяха в общия си кабинет. Ако дойдеше студент на консултации, единият от двамата излизаше. През по-голямата част от зимния и летния семестър такава опасност не съществуваше, защото студентите никога не идваха на консултации, докато изпитната сесия не похлопаше на вратата. Дори и тогава се

появяваха единствено ветераните натегачи: онези, които се подмазваха на учителите още от първи клас. Дон Олман сподели, че понякога си фантазира как при него идва готина студентка, облякла тениска с надпис: „ЩЕ ТЕ ИЗЧУКАМ ЗА ШЕСТИЦА“, но това не се случи.

— Какво за нас? — попита Дон. — Жив зян сме — само ни виж, братле!

— Говори за себе си — възпротиви се Уесли. — Аз ще напиша роман.

Но тутакси се почувства потиснат. Всичко го гнетеше, откакто Елън си тръгна. Когато не бе потиснат, кипеше от злоба.

— Да! А президентът Обама ще ме удостои със званието поет лауреат! — възкликна Дон Олман. Сетне посочи една вещ върху претрупаното бюро на Уесли. Киндълът беше отворен на „Американски мечти“, учебника, който Уесли използваше за своя уводен курс. — Оправяш ли се с малката бракма?

— Супер — отговори Уесли.

— Ще замени ли някой ден книгата?

— Никога — заяви Уесли. Но се чудеше.

— Мислех, че ги произвеждат единствено в бяло — подхвърли Дон.

Уесли го погледна отвисоко, както бяха гледали него самия на факултетското събрание, където киндълът беше направил дебюта си в обществото.

— Нищо не се произвежда единствено в бяло — рече той. — Това тук е Америка.

Дон Олман се позамисли, после смени темата:

— Чух, че с Елън сте скъсали.

Уесли въздъхна.

Елън беше единственият му друг приятел — и любовница — допреди четири седмици. Тя не беше от Катедрата по английски, разбира се, но представата да легне със своя колежка — дори и Сюзан Монтанаро, която, общо взето, не бе за изхвърляне, — го смразяваше. Елън беше висока метър петдесет и пет (и синеока!), стройна, с буйни, късо подстригани черни къдрици, които ѝ придаваха вид на елфида. Имаше фигура трепач и се целуваше като дервиш (Уесли не се беше

целувал с дервиш, но предполагаше, че усещането е главозамайващо). В леглото енергията ѝ беше неизчерпаема.

Веднъж, задъхан, той се просна по гръб и каза:

— Като любовник не съм ти на нивото.

— Ако продължиш да се вайкаш, няма да ми бъдеш любовник още дълго. Всичко ти е точно, Уес.

Но той не ѝ повярва. Предполагаше, че чисто и просто е... посредствен.

Причината връзката им да приключи обаче не беше нивото на креватните му изпълнения. Не беше и фактът, че Елън е веган и за Деня на благодарността приготвя пуйка от тофу. Не беше и в това, че понякога след любене размишляваше на глас за баскетболна тактика, видове подавания или неумението на Шона Дийсън да научи елементарния трик, известен като „старата градинска врата“.

Всъщност тези монолози помагаха на Уесли да се унесе в дълбок, сладък, освежителен сън. Навярно се дължеше на спокойния ѝ тон, толкова различен от страстното ѝ пъшкане, докато се любеха. Виковете ѝ злоещо напомняха онези, които издаваше по време на мачовете, тичайки като заек покрай очертанията на игралното поле, насърчавайки момичетата да подадат топката или да не се офлянкват. Няколко пъти Уесли дори беше чувал в спалнята призива ѝ „Цели се в дупката!“.

Пасваха си, поне на първо време: тя беше нажежено желязо от наковалнята, а той — в претъпкания си с книги апартамент — беше водата ѝ за охлаждане.

Проблемът бяха книгите. Както и че Уесли се изпусна да я нарече „жалка неграмотница“. Никога не беше обиждал жена през живота си, но тя беше разпалила у него неподозирани гняв. Възможно беше да е посредствен преподавател, както намекна Дон Олман, и романът да си остане вътре в него (подобно на непоникнал мъдрец, като така поне се избягваше опасността от развиване на кариес, инфекция и скъпо, на всичкото отгоре болезнено лечение), но обичаше книгите. Те бяха ахилесовата му пета.

Елън дойде бясна, което бе нормално, но и адски разстроена — състояние, което той не разпозна, понеже никога не я беше виждал такава. Препрочиташе „Избавление“ на Джеймс Дики, възхищавайки се за пореден път колко умело авторът е впрегнал поетическата си

чувствителност в писането на проза, и тъкмо беше стигнал до последните редове, когато злополучните каякари се опитват да прикрият какво са сторили и какво им е било сторено. Нямаше представа, че Елън току-що е била принудена да изрита Шона Дийсън от тима, нито че двете са влезли в шумна препирня в гимнастическия салон пред целия отбор — плюс мъжкия баскетболен тим, който изчаквал ред да упражнява посредствените си подавания, — нито че Шона излязла навън и запокитила голям камък върху предното стъкло на волвото на Елън — простъпка, заради която сигурно щяха да я изключат. Нямаше представа, че Елън жестоко се самообвинява, защото „тя трябвало да бъде възрастният“.

Чу последното — „От мен се очаква да се държа като възрастен човек“, и изсумтя „Аха“ пет-шест пъти, което преля чашата за Елън Силвърман. Тя изтръгна книгата от ръцете му, захвърли я и изрече думите, които щяха да преследват Уесли през следващия месец на самота:

— Не можеш ли да четеш на компютъра като всички нас?

— Наистина ли те е попитала това? — поинтересува се Дон Олман, което събуди Уесли от транса му. Осъзна, че току-що беше разказал цялата история на колегата си по кабинет. При това без да иска. Сега нямаше връщане назад.

— Да. А аз ѝ креснах: „Това беше първо издание, което имам от баща си, жалка неграмотнице!“

Дон Олман загуби дар-слово и се опули като бухал.

— Тръгна си — тъжно завърши Уесли. — Оттогава нито съм я виждал, нито съм я чувал.

— Не ѝ ли се обади да се извиниш?

Уесли се беше опитвал да я набере, но всеки път се включваше гласовата поща. Мислеше да отиде до къщата, която Елън беше наела от колежа, но се уплаши, че тя може да забие вилица в лицето му... или в друга част от тялото му. Пък и не смяташе, че случилото се е изцяло по негова вина. Тя дори не му беше дала шанс. Плюс това... да не си кривим душата, беше неграмотница. Веднъж в леглото му беше споделила, че от пристигането си в „Мур“ насам единствената книга, която е прочела за удоволствие, е „Стремете се към върха: система от дванайсет безкомпромисни принципа за успех във всяка сфера на живота“ от треньорката на „Доброволките от Тенеси“ Пат Съмит.

Гледаше телевизия (предимно спорт) и когато пожелаеше да се задълбочи в някоя новинарска история, влизаше в уебсайта „Дръдж Рипорт“. Определено беше компютърно грамотна. Хвалеше мрежата за безжичен достъп до интернет на „Мур“ (която не беше посредствена, а превъзходна) и не ходеше никъде без лаптопа си, праметнат на рамо. За скрийнсейвър беше сложила снимка на Тамика Кечингс — веждата на баскетболистката беше сцепена и по лицето ѝ се стичаше кръв — с надпис „ИГРАЯ КАТО МОМИЧЕ“.

Дон Олман седеше мълчаливо, потупвайки с пръсти по тесните си гърди. През прозореца се чуваше шумоленето на ноемврийските листа в малкия вътрешен двор. Накрая рече:

— Раздялата ти с Елън има ли отношение към това? — Той кимна с глава по посока на новата електронна приумица на Уесли. — Има, нали? Решил си да четеш на компютъра като всички нас. За да... какво? За да си я върнеш?

— Не — отвърна Уесли, защото не желаше да признае истината: по начин, който самият той не разбираше напълно, беше купил киндъла, за да ѝ го върне. Да ѝ се подиграе. Да ѝ направи напук. — Въобще не е вярно. Просто експериментирам с нова технология.

— Щом казваш — съгласи се Дон Олман. — Аз пък съм Робърт Фрост^[3], който една снежна вечер спрял край гората.

Колата му беше на паркинг „А“, но Уесли предпочете да извърви пеша трите километра до апартамента си — често постъпваше така, когато искаше да помисли. Вървеше бавно по Мур Авеню — първо подмина къщите на братствата^[4], после общежитията — от всеки прозорец дънеше рок или рап — и накрая баровете и ресторантите, продаващи храна за вкъщи, които са животоподдържащата система на всеки малък колеж в Америка. Имаше и книжарница за учебници втора ръка и миналогодишни бестселъри с петдесет процента отстъпка. Изглеждаше прашна, унила и в нея рядко влизаха клиенти.

Защото хората си четяха вкъщи на компютъра, предположи Уесли.

Кафяви листа се вихреха в краката му. Куфарчето се удряше в коляното му. Вътре имаше учебници, книгата, която в момента четеше за разтуха („2666“ на Роберто Боланьо), и тетрадка с красива подвързия, имитация на мрамор — подарък от Елън по случай рождения му ден.

— Да си записваш идеи за твоите романи — пожела му тя.

Това бе през юли, отношенията им бяха тип-топ и в кампуса имаше място и за двама им. Празната тетрадка беше от двеста листа, но само първата страница бе изпълнена с едрия му равен почерк.

Най-отгоре (с печатни букви) бе написал ИДЕИ ЗА РОМАНА!

По-надолу следваше: *Малко момче открива, че майка му и баща му си изневеряват.*

И:

Малко момче, сляпо по рождение, е отвлечено от побъркания си дядо, който

И:

Юноша се влюбва в майката на най-добрия си приятел и

Най-отдолу бе последната му идея, записана скоро след като Елън захвърли „Избавление“ на пода и излезе от живота му.

Срамежлив, но себеотрицателен преподавател в малък колеж и неговата приятелка — почти неграмотна спортистка — се скарват след

Може би това беше най-доброто му хрумване — експертите единодушно съветват да пишеш за познати неща, — но просто не можеше да го претвори в литература. Беше голяма клизма да се изповяда пред Дон. А и тогава не успя да е честен докрай. Не призна колко силно иска да си я върне.

Когато наближи тристайния апартамент, който наричаше свой дом — и който Дон Олман понякога наричаше „веселата ергенска квартирка“, — мислите му се насочиха към студента Хендерсън. Ричард ли му беше собственото име или Робърт? Уесли блокира — не както когато седнаше да разработи откъслечните си идеи за роман, но вероятно двете бяха свързани. Може би всички подобни блокажи са истерични по своята същност, сякаш мозъкът засичаше (или смяташе, че засича) някакъв гнусен вътрешен звяр и го заключваше в клетка със стоманена врата. Чуваш го как тъпче и подскача вътре като побеснял енот, който ще те ухапе, ако посегнеш към него, но не можеш да го видиш.

Хендерсън играеше във футболния отбор — заемаше позиция опорен бек или пойнт гард, или нещо от този род — и въпреки че на игрището се излагаше не по-малко от другите, беше симпатично момче и доста добър студент. Уесли го харесваше. Но въпреки това щеше да

му откъсне главата, когато го зърна на лекция с устройство, което взе за пидией или свръхмодерен мобилен телефон. Бе скоро след като Елън го заряза. В онези първи дни на раздялата Уесли често се будеше в три сутринта и сваляше от рафта малко литературна храна за душата: обикновено потъваше в приключенията на старите си приятели Джек Обри и Стивън Матюрин, разказани от Патрик О'Брайън. Но дори и тогава си спомняше затръшването на вратата, когато Елън излезе от живота му, вероятно завинаги.

Затова беше в лошо настроение и готов за разправия, когато се приближи до Хендерсън и нареди:

— Приберете го. Дошъл сте на лекция по литература, а не да си чатите по интернет.

Хендерсън го погледна и мило му се усмихна. Това не оправи настроението на Уесли, но разсея гнева му. Най-вече защото не беше сръдлив по характер. Вероятно беше депресивен по характер, навярно дори хронично. Не беше ли подозирал открай време, че Елън Силвърман е прекалено добра за него? Не знаеше ли дълбоко в сърцето си, че затръшването на вратата е предстояло от самото начало, когато цяла вечер беше говорил с Елън на досадното факултетско парти? Елън играеше като момиче, той играеше като плужек. Дори не можеше да скастри подобаващо студент, който се беше заглавичкал с джобния си компютър (или нинтендо, или каквото там беше) по време на лекция.

— По темата е, господин Смит — отвърна момчето (на челото му имаше голяма моравя синина от поредното унижение на „Мангустите“). — Това е „Случаят с Пол“. Вижте.

Студентът обърна джаджата към него. Тя представляваше плосък бял правоъгълен панел с дебелина не повече от сантиметър. Най-отгоре бе щампована марката „Амазон-киндъл“ и логото с усмивката, което Уесли добре познаваше. Той самият не беше компютърен невежа и много пъти си беше поръчвал книги от „Амазон“ (въпреки че обикновено проверяваше в книжарницата, донякъде от съжаление: дори котката, която постоянно дремеше на прозореца, изглеждаше недохранена).

Интересното в джаджата на Хендерсън не беше логото отгоре, нито миниатюрната клавиатурка отдолу, а екранът, заемащ почти целия панел. На него не течеше видеоигра, където млади мъже и жени с

напомпани тела трепеха зомбита в руините на Ню Йорк, а страница от разказа на Уила Катър за горкото момче с пагубни илюзии.

Уесли протегна ръка, после спря.

— Може ли?

— Заповядайте — разреши му Ричард (или Робърт) Хендерсън. — Страшно готина джунджурия. Може да сваляте книги от нищото и да увеличавате буквите, както ви е удобно. Освен това книгите са поевтини, защото нямат хартия, нито обложка.

Уесли леко изтръпна. Осъзна, че повечето студенти го наблюдават. Сигурно се затрудняваха да решат дали той, със своите трийсет и пет години, принадлежи към старата школа (като престарелия доктор Уенс, който приличаше на крокодил в костюм от три части), или е от новата школа (като Сюзан Монтанаро, която обичаше да пуска песента „Приятелка“ на Аврил Лавин на лекциите си по Увод в съвременната драматургия). Уесли се досещаше, че реакцията му към киндъла на Хендерсън ще им помогне да се ориентират.

— Господин Хендерсън — рече той, — книги винаги ще има. Което означава, че винаги ще има хартия и обложки. Книгите са *реални предмети*. Книгите са *другари*.

— Да, но с една дребна уговорка! — Сладката усмивка на младежа бе станала лукава.

— И тя е?

— Те са също така идеи и емоции. Казахте го на първата лекция.

— Е, тук ме хванахте — съгласи се Уесли. — Но книгите не са *единствено и само идеи*. Те имат миризма например. С течение на годините тази миризма става по-хубава — по-носталгична. Вашето устройство има ли миризма?

— Не — отвърна Хендерсън. — Няма. Но когато прелиствате страниците... ето така, с това копче... те някак си шумолят като при истинска книга, а аз мога да премина на която си искам страница, а когато четецът е в състояние на готовност, показва снимки на знаменити писатели, батерията му е много издръжлива и...

— Това е компютър — обобщи Уесли. — Значи вие четете на компютър.

Студентът беше взел киндъла си от него.

— Но разказът пак си е „Случаят с Пол“.

— Не сте ли чували за електронен четец, господин Смит? — беше се поинтересувала Джоузи Смит. Сякаш любезен антрополог питаше член на племето комбай от Папуа и Нова Гвинея дали някога е чувал за електрически печки и обувки с дебела подметка.

— Не — каза той, но не защото беше вярно — когато пазаруваше книги от „Амазон“, беше виждал раздел „Купете от киндъл магазина“, — а защото предпочиташе да мислят, че е от старата школа. Новата школа бе някак си... посредствена.

— Трябва да си купите — посъветва го Хендерсън и когато Уесли почти без да се замисля, отговори „Може би ще го направя“, залата спонтанно му изръкопляска. За пръв път след скъсването с Елън Уесли се почувства мъничко ободрен. Защото младежите искаха да си купи четец за книги и защото оващите подказваха, че го възприемат като представител на старата школа. Отворен към новостите представител на старата школа.

Не възнамеряваше сериозно да си набави киндъл (щом бе от старата школа, значи определено предпочиташе книгите в класическия им вид), докато не изминаха две седмици. Един ден, на път за вкъщи от колежа, си представи как Елън го вижда с киндъл, както се разхожда из вътрешния двор и усилено натиска с пръст копченцето „СЛЕДВАЩА СТРАНИЦА“.

„Какво правиш, за Бога?“ — щеше да го попита тя. Най-сетне щеше да му проговори.

„Чета на компютъра — щеше да я отреже той. — *Като всички вас.*“

Злобничко!

Но както би се изразил Хендерсън, нима това бе чак толкова лошо? Хрумна му, че злобата е като метадон^[5] за бивши любовници и е за предпочитане пред рязкото и необратимо прекъсване на всякакви отношения.

Когато се прибра, включи настолния си компютър „Дел“ (гордееше се, че не притежава лаптоп) и отиде в сайта на „Амазон“. Очакваше джаджата да струва около четиристотин долара, дори малко повече за някой шик модел, и с учудване констатира, че цената е значително по-ниска. Влезе в киндъл магазина (който успешно игнорираше досега) и се увери, че Хендерсън е прав: цените на книгите бяха абсурдно ниски. Романите с твърда корица (корица ли —

ха-ха!) бяха по-евтини от изданията с меки корици, които си беше купил в последно време. Предвид сумата, която отделяше за книги, киндълът щеше да се изплати бързо. А при мисълта за реакцията на колегите му — всички онези повдигнати вежди — Уесли изпита неимоверно удоволствие. Това го доведе до интересно прозрение относно човешката природа, или поне до природата на университетския учен: искаше студентите му да го смятат за част от старата школа, но му харесваше останалите преподаватели да го причисляват към новата школа.

Вървеше да поскромничи: „Експериментирам с нова технология“. Опияняваше го звученето на фразата. Нова школа, откъдето и да го погледнеш!

Разбира се, представяше си реакцията на Елън. Престана да ѝ оставя съобщения на телефона и започна да избягва местата — кафене „Престой в бокса“, ресторант „Пицата на Хари“ — където би могъл да се натъкне на нея, но вече — не. „Чета на компютъра като всички вас“ беше брилянтна реплика и не биваше да остане неизречена.

„Дребнаво е — укори се мислено той, докато седеше пред компютъра и се взираше в снимката на киндъла. — Злобата ми е толкова дребнава, че вероятно няма да отрови дори новородено котенце.“

Самата истина! Но ако това беше единственото злотворство, на което бе способен, защо да не му даде израз?

Затова кликна върху раздела „Купи киндъл“ и ден по-късно джаджата пристигна в кутия, щампована с усмихнатото лого и думите „ЕДНОДНЕВНА ДОСТАВКА“. Уесли не беше избрал бърза доставка и щеше да оспори таксата, ако тя цъфнеше в извлечението от неговата „Мастеркард“, но разопакова новата си придобивка с неподправено удоволствие — подобно на удоволствието, което изпитваше при разопаковането на кутия с книги, само че по-изострено. Навярно защото го имаше усещането за впускане в непознатото. Не очакваше четецът да замени книгите или да се окаже нещо повече от поредната му прищявка: ще се позабавлява с него няколко седмици или месеца, след което ще го забрави и ще го остави да събира прах до кубчето на Рубик на полицата с джунджурийки в хола.

Не му се стори необичайно, че киндълът на Хендерсън беше бял, а неговият — розов.

Не и отначало.

---

[1] Американски блус музикант (1917–2001). — Б.пр. ↑

[2] Евангелие на Лука, 10:7. — Б.пр. ↑

[3] Робърт Фрост (1874–1963) е знаменит американски поет, а „Спирайки край гората в снежна вечер“ — негово прочуто стихотворение. — Б.пр. ↑

[4] Къщи или комплекси от къщи, в които заедно живеят и работят членове на колежанските братства и сестринства в САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Синтетично вещество, подобно на морфина, използвано при наркотична детоксификация. — Б.пр. ↑

II — УР ФУНКЦИИ

С влизането в апартамента си Уесли забеляза, че телефонният секретар примигва. Две съобщения. Натисна копчето, очаквайки да чуе оплакванията на майка си от артритата и язвителни коментари как някои синове се обаждат вкъщи по-често от два пъти месечно. После щеше да изслуша роботизиран глас от мурския „Ехо“, напомнящ му за стотен път, че абонаментът му е изтекъл. Но не беше нито майка му, нито някой от вестника. Чу гласа на Елън точно когато бъркаше за бира в мразовитото сияние на хладилника, и се закова на място.

„Здрасти, Уес — поде тя с непривична несигурност. Последва дълго мълчание и Уесли се зачуди това ли ще е всичко. На заден фон се разнасяха приглушени викове, тупкаха се топки. Тя беше в гимнастическия салон или поне е била там при оставяне на съобщението. — Мислех за нас. Може би трябва да опитаме отново. Липсваш ми. — И тогава, сякаш го беше видяла как хуква към вратата, рязко добави: — Но все още не. Трябва по-добре да си помисля за... онова, което каза. — Пауза. — Не биваше така да хвърлям книгата ти, но бях разстроена. — Нова пауза, дълга почти колкото онази след поздрава. — Този уикенд в Лексингтън има предсезонен турнир. Може би се сещаш, «Блуграс». Много е престижен. Не е зле да поговорим, когато се върна оттам. Ако обичаш, не ми се обаждай дотогава, защото трябва да се съсредоточа върху момичетата. Защитата ни е ужасна, имам само една състезателка, която може да стреля свястно от периметъра и... уф, вероятно правя голяма грешка.“

— Не е вярно — каза Уесли на телефонния секретар. Сърцето му думкаше. Все още стоеше приведен към отворения хладилник и студът лъхаше в пламналото му лице. — Повярвай ми, не е.

„Онзи ден обядвах със Сюзан Монтанаро и тя казва, че си се разхождал навсякъде с електронен четец. Това ми се стори... знам ли, знак, че трябва да опитаме отново. — Тя се засмя и изкрещя толкова силно, че Уесли подскочи: — Хвани свободната топка! Или тичаш, или седиш! — После уточни: — Извинявай. Трябва да затварям. Не ми се

обаждай. Аз ще те потърся. Непременно. След турнира. Съжалявам, че игнорирах съобщенията ти, но... ти нарани чувствата ми, Уес. Ако искаш да знаеш, тренъорките не са бездушни... Аз...“

Прекъсна я бибипкане. Времето за оставяне на съобщение беше изтекло. Уесли употреби мръсната дума, която издателите на Норман Мейлър бяха отказали да напечатат в „Голите и мъртвите“.

Тогава започна второто съобщение и гласът на Елън отново се разнесе. „Предполагам, че професорите по английски също не са бездушни. Сюзан твърди, че с теб не си подхождаме, че имаме твърде различни интереси, обаче... може би има компромисно решение. Аз... добре трябва да си помисля. Не ме търси. Още не съм готова. Довиждане.“

Уесли извади бирата. Усмихваше се. После се сети за злобата, която таеше в сърцето си през изминалия месец, и усмивката му изчезна. Отиде до стенния календар и написа ПРЕДСЕЗОНЕН ТУРНИР в квадратчетата за събота и неделя. Поспря се и тегли черта върху дните на следващата работна седмица, върху която написа ЕЛЪН???

След като свърши това, седна в любимото си кресло, отпи от бирата и се опита да зачете „2666“. Шантава книга, но в никакъв случай лоша.

Зачуди се дали я има в киндъл магазина.

Същата вечер, след като прослуша съобщенията на Елън за трети път, Уесли включи своя „Дел“ и посети уебсайта на катедра „Спорт“, търсейки подробности за предсезонен турнир „Блуграс“ в Кентъки. Знаеше, че ще е грешка да цъфне там, и смяташе да си кротува, но искаше да знае с кого ще играят „Мангустите“ и кога Елън ще се върне.

Оказа се, че отборите са осем: седем от Втора дивизия и само един от Трета: „Женските мангусти“ от „Мур“. Уесли изпита гордост от Елън, когато видя това, и още веднъж се засрами от злобата си... за която тя (щастливец!) нищо не подозираше. Явно си мислеше, че е купил киндъла, за да ѝ отправи нещо като послание: вероятно си права и вероятно мога да се променя. Вероятно и двамата можем. Ако нещата отново потръгнаха, сигурно щеше да убеди себе си, че действително е било така.

В уебсайта видя, че отборът тръгва за Лексингтън в петък по обед. Същата вечер имаха тренировка в Ръп Арена, а в събота сутринта предстоеше първият им мач срещу „Булдозите“ от университета „Труман“, Индиана. От турнира се отпаднаше при два загубени мача, затова със сигурност нямаше да поемат обратно преди неделя вечерта. Излизаше, че ще се чуят най-рано следващия понеделник.

Очертаваше се дълга седмица.

— А дотогава — сподели Уесли на компютъра си (добър слушател!) — тя може да размисли. Не пречи вътрешно да се подготвя за такъв вариант.

Е, можеше поне да се опита. Също така не бе зле да се обади на онази кучка Сюзан Монтанаро и да я предупреди да не му подлива вода. Какво изобщо я е прихванало? Та нали му беше колежка, за Бога!

Само че Сюзан можеше да го обади на приятелката си (приятелка? кой да знае? кой да подозира?) Елън. Най-добре засега да не предприема нищо. Макар че, изглежда, все още таеше злоба в сърцето си. Сега тя беше насочена към госпожица Монтанаро.

— Няма значение — обърна се към компютъра си.

— Джордж Хърбърт^[1] е грешал. Най-сладкото отмъщение не е да живееш добре, а да обичаш добре.

Понечи да изключи компютъра си и тогава се сети нещо, което Дон Олман беше казал за киндъла му: „Мислех, че ги правят само бели.“ На Хендерсън определено беше бял, но — как беше поговорката? — една лястовица пролет не прави. След няколко фалстарта Гугъл (гъчкан с информация, но иначе тъп като галош) го отведе до фенсайтове на киндъл манияци. Един се казваше „Киндъл фарове“. Най-отгоре имаше чудата снимка на жена в квакерска носия, която чете от киндъла си на свещ. (Или това трябваше да мине за фар?) Тук прочете няколко публикации — всъщност оплаквания, — че киндълът се произвеждал само в един цвят, който един блогър находчиво определяше като „доброто старо бяло, което само чака мръсните ни ръчички“. Под мнението имаше коментар, че щом блогърът толкова държи да чете с мазни пръсти, трябва да си купи кальф за киндъла. „В който си искаш цвят — добавяше жената. — Порасни и покажи малко творческа мисъл!“

Уесли изключи компютъра си, отиде в кухнята за още една бира и извади киндъла от куфарчето си. Розов киндъл. С изключение на

цвета изглеждаше точно като четците в уебсайта.

— Киндъл-фарове, тинтири-минтири — промърмори той. — Просто дефект в пластмасата. — Добре, но защо киндълът му пристигна с експресна доставка вместо с обикновена? Може би някой във фабриката е искал час по-скоро да се отърве от розовия мутант? Пълен абсурд. В такъв случай щяха да го бракуват. Поредната жертва на качествения контрол.

Можеш ли да ползваш интернет от киндъл? Уесли нямаше представа и се сети за още нещо странно: в пратката липсваше брошура с указания. Реши да не включва отново компютъра, за да провери отговора на своя въпрос в „Киндъл Фарове“. В крайна сметка се занимаваше с глупости, убивайки времето до следващия понеделник, когато може би щеше отново да се чуе с Елън.

— Липсваш ми, малката — прошепна той и изненадващо за него самия гласът му трепна. Наистина се беше затъжил за нея. Не осъзнаваше колко много, докато не чу гласа ѝ. Беше прекалено погълнат от нараненото си его. И от противната си човешка злобица.

Екранът, титулуван „Уесли-киндъл“, светна. Появи се списък със закупените от него книги — „Пътят на промените“ от Ричард Йейтс и „Старецът и морето“ на Хемингуей. „Нов оксфордски речник на американския английски“ беше предварително инсталиран на джаджата. Започваш да набираш думата и киндълът я довършва вместо теб. И това ако не беше „ТиВо“^[2] за книжни червеи!

Но можеш ли да влезеш в интернет?

Натисна копчето за менюто и разгледа опциите. Първата (разбира се) го приканваше „НАПАЗАРУВАЙ ОТ КИНДЪЛ МАГАЗИНА“. Но по-надолу имаше друга, кръстена „ЕКСПЕРИМЕНТАЛНИ“. Стори му се интригуващо. Премести курсора на нея, отвори я и прочете на екрана: „Разработваме експериментални прототипи. Смятате ли, че са полезни?“.

— Откъде да знам — промърмори Уесли. — Какво представляват?

Първият прототип се казваше „БАЗОВА МРЕЖА“. Ето че получи отговор на въпроса си за интернет. Очевидно киндълът беше много по-компютъризиран, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Хвърли едно око на останалите експериментални опции: теглене на музика (голям праз!) и превръщане на текста в реч (удобно, ако си

сляп). Натисна копчето „СЛЕДВАЩА СТРАНИЦА“, за да потърси още експериментални прототипи. Имаше един: Ур функции.

Какво, по дяволите, беше това? Доколкото му беше известно, думата „Ур“ имаше само две значения: град от Стария завет и представка със значението „пра-“, „изначален“. Менюто не му помогна да се ориентира: въпреки че имаше описания на другите експериментални функции, за тази не бе посочено нищо. Е, щом планината не иска да отиде при Мохамед, Мохамед ще отиде при планината. Уесли избра „Ур функции“.

Появи се ново меню с три раздела: Ур книги, Ур новинарски архив и Ур локален (в процес на изграждане).

— Ха — удиви се Уесли. — И таз добра!

Маркира „УР КНИГИ“ и насочи пръст към „ИЗБЕРИ“, след което се поколеба. Изведнъж усети хлад по кожата си, както когато гласът на Елън го накара да замръзне на място, докато си вадеше бира от хладилника. По-късно щеше да си помисли: „Това беше моят ур. Нещо изначално и първично дълбоко в мен, което ме съветваше да не натискам копчето.“

Но той не беше ли човек на техническата цивилизация? И не четеше ли сега на компютъра?

Беше. Беше. Затова натисна копчето.

Екранът се изчисти, после надписът „ПРИЯТНО ИЗКАРВАНЕ С УР КНИГИТЕ!“ просветна в горната му част... в червено! По всичко личеше, че потребителите на онзи сайт в интернет имаха нужда не само от фарове, но и от колела: толкова бяха изостанали от технологичната вълна. Киндълът беше цветен. Под надписа имаше снимка — не на Чарлс Дикенс или Юдора Уелти, а на огромна черна кула. В кулата имаше нещо зловещо. Отдолу, също в червено, светеше покана Избери автор (възможно е да няма в наличност). А най-отдолу примигваше курсорът.

— Какво пък — обърна се Уесли към празната стая. Облиза устни и написа в полето „Ърнест Хемингуей“.

Екранът отново се изчисти. Функцията, каквато и да беше тя, явно не работеше. След десетина секунди Уесли посегна към киндъла да го изключи. Преди да натисне копчето, на екрана най-сетне излезе ново съобщение.

ПРЕТЪРСЕНИ 10 438 721 УР

ОТКРИТИ 17 894 ЗАГЛАВИЯ НА ХЕМИНГУЕЙ

АКО НЕ ЗНАЕТЕ ЗАГЛАВИЕТО, ИЗБЕРЕТЕ УР

ИЛИ СЕ ВЪРНЕТЕ КЪМ МЕНЮТО С УР ФУНКЦИИТЕ

ИЗБРАНОВОТО ОТ СЕГАШНИЯ ВИ УР НЯМА ДА БЪДЕ ПОКАЗВАНО

— В Божието име, това пък какво е? — обърна се Уесли към празната стая. Под съобщението примигваше курсорът. Над него със ситен шрифт (черен, не червен) имаше още едно указание: „САМО ЦИФРЕНО ВЪВЕЖДАНЕ. БЕЗ ЗАПЕТАЙКИ, ИНТЕРВАЛИ И ТИРЕТА. СЕГАШНИЯТ ВИ УР Е 117586.“

Уесли изпита силно желание (ур желание!) да изключи розовия киндъл и да го пусне в чекмеджето със сребърните прибори. Или за предпочитане — във фризера при сладоледа и полуфабрикатите на „Стоуфърс“. Вместо това набра рождената си дата на мъничката клавиатурка. 1 971 974 не беше по-лошо число от всяко друго. Поколеба се, след което постави показалеца си върху „ИЗБЕРИ“. Този път, когато екранът се изчисти, едва се удържа да не стане от кухненския стол и да се отдръпне от масата. Беше го обзела налудничавата увереност, че от сивия екран на киндъла ще изплува ръка — или може би лапа на хищник, — която ще го хване за гушата и ще го издърпа вътре. Щеше да съществува вечно в компютъризирана сивота, носейки се около микрочиповете сред многото светове на Ур.

Тогава на екрана се появи текст — добре познати букви и думи — и суеверният ужас изчезна. Уесли жадно се втренчи в киндъла (с размерите на малка тетрадка), въпреки че нямаше представа какво толкова очаква да види.

Отгоре бе изписано пълното име на автора — Ърнест Милър Хемингуей — и датите на раждането и смъртта му. Следваше дълъг списък с произведенията му... само че неправилен. „И изгрыва слънце“... „За кого бие камбаната“... разказите — „Старецът и

морето“, разбира се, — но освен това имаше три-четири непознати заглавия, а с изключение на няколко маловажни есета Уесли беше изчел целия Хемингуей. Значи...

Отново погледна датите и установи, че тази на смъртта е сбъркана. Хемингуей умира на 2 юли 1961, след като се застрелва с пушката си. Според киндъла той се е записал в голямата небесна библиотека на 19 август 1964.

— Датата на раждане също е грешна — измърмори Уесли, като рошеше косата си, придавайки ѝ нови екзотични форми. — Сигурен съм почти сто процента. Трябва да е хиляда осемстотин деветдесет и девета, не деветдесет и седма.

Премести курсора на едно от непознатите заглавия: „Кучетата на Кортланд“. Това беше представата за шега на някой смахнат компютърен програмист, нямаше какво друго да е, но „Кучетата на Кортланд“ поне звучеше като заглавие на Хемингуей. Уесли го избра.

Екранът примигна и се появи корица на книга. На нея — в черно-бяло — лаещи кучета бяха наобиколили едно плашило. На заден план, превил рамене от умора или поражение (или и двете), се виждаше ловец с пушка — вероятно въпросният Кортланд.

„В горите на Мичиган Джеймс Кортланд се изправя пред изневярата на жена си и факта, че е смъртен. Когато трима опасни престъпници се появяват в старата ферма «Кортланд», най-известният герой на Хемингуей се изправя пред ужасна дилема. Изпълнен със събития и символика, последният роман на Хемингуей е удостоен с наградата «Пулицър» малко преди смъртта му. 7,50 долара.“

Под палеца му киндълът питаше: **ЩЕ КУПИТЕ ЛИ КНИГАТА?**
Д Н

— Пълна простотия — прошепна Уесли, когато маркира „Д“ и натисна „ИЗБЕРИ“.

Екранът пак примигна, след което светна ново съобщение: Възможно е Ур романите да не се разпространяват съгласно всички приложими Закони на парадоксалното. Приемате ли? Д Н

Усмивайки се като човек, който е разбрал шегата, но не възразява тя да е за негова сметка, Уесли избра „Д“. Екранът се изчисти и подаде нова информация:

БЛАГОДАРЯ, УЕСЛИ!

ТВОЯТ УР РОМАН Е ПОРЪЧАН

ОТ СМЕТКАТА ТИ ЩЕ БЪДАТ УДЪРЖАНИ 7,50 ДОЛАРА

ПОМНИ, ЧЕ СВАЛЯНЕТО НА УР РОМАНИТЕ

ТРАЕ ПО-ДЪЛГО — МЕЖДУ 2 И 4 МИН

Уесли се върна обратно към стандартния изглед на Уесли-киндъла. На екрана както и преди се виждаха „Пътят на промените“, „Старецът и морето“ и „Нов оксфордски речник на американския английски“ и нямаше изгледи това да се промени. Не съществуваше роман на Хемингуей „Кучетата на Кортланд“ — нито на този свят, нито на някой друг. Въпреки това стана и отиде до телефона. Отсреща вдигнаха след първото позвъняване.

— Дон Олман — представи се колегата му по кабинет. — И ако искате да знаете, наистина съм голямо плямпало. — Този път липсваха приглушените звуци на спортна зала — чуваха се единствено варварските крясъци на тримата синове на Дон, които явно си бяха наумили да срутят цялата къща.

— Дон, Уесли е.

— А, Уесли! Човече, не съм те виждал от... брей, от цели три часа!

Някъде от лудницата, където колегата му живееше със семейството си, се разнесе нещо, наподобяващо предсмъртен писък. Дон Олман остана невъзмутим.

— Джейсън, не замервай брат си с играчката. Бъди добро малко тролче и върви да гледаш „Спондж Боб“. — После обърна внимание на Уесли: — С какво мога да ти помогна, Уес? Със съвети за любовния живот? С препоръки как да подобриш представянето си в леглото и издръжливостта си? Със заглавие за романа, който пишеш?

— Не пиша никакъв роман, както чудесно знаеш — сопна му се Уесли. — Обаче наистина искам да те питам нещо за роман. Познаваш

пълните съчинения на Хемингуей, нали?

— Възбуждат ме мръснишките ти приказки.

— Да или не?

— Естествено. Но не чак колкото теб, надявам се. В края на краищата ти си спецът по американска литература от двайсети век; аз съм се закопал във времето, когато писателите са носели перуки, смъркали са енфие и са ползвали живописни изрази като „Чумата да те тръшне, поразнико“ и „Божке ле“. Защо ме питаш?

— Известно ли ти е Хемингуей да е писал за кучета?

Дон мълча, докато друго момченце не се разпищя.

— Уес, добре ли си? Струваш ми се малко...

— Отговори на въпроса. Да или не? — „Маркирайте Д или Н“ — помисли си той.

— Добре — въздъхна Дон. — Без да се допитвам до верния си компютър, ще дам отрицателен отговор. Спомням си обаче, че на едно място описва как партизаните на Батиста пребили кученцето му до смърт — това върши ли ти работа? Случило се е при престоя му в Куба. Приел го като знак, че с Мери трябва да си омитат крушите, и светкавично отпътували за Флорида.

— Случайно не си ли спомняш името на кученцето?

— По-скоро да. Бих проверил в интернет, за да съм сигурен, но май се казваше Негрита. Според мен името е малко расистко, но кой съм аз, че да кажа?

— Благодаря ти, Дон. — Устните му бяха изтръпнали. — Ще се видим утре.

— Уес, ти наистина ли си... ФРАНКИ, НЕ ПИПАЙ! НЕДЕЙ... Последва трясък. — Мамка му. Май това беше делфтската керамика. Трябва да затварям, Уес. До утре.

— Чао.

Уесли отново седна на кухненската маса. Видя, че в селекцията на киндъла му се е появило ново заглавие. Романът (или опусът), озаглавен „Кучетата на Кортланд“, е бил свален от...

Откъде точно? От друго ниво на реалността, наречено Ур (може би УР) 1 971 974?

Уесли вече нямаше сила да отхвърли тази нелепост. Силата му стигаше колкото да се завлече до хладилника. Една бира щеше да му дойде добре. Отвори я, преполови я на пет бавни глътки, оригна се.

Седна, чувствайки се поосвежен. Маркира новото заглавие (7,50 долара са нищо за неоткрит ръкопис на Хемингуей) и се показа титулната страница. На следващата имаше посвещение: „*На Сай и на Мери с обич*“ А после:

Кортланд вярваше, че животът на мъжа е дълъг пет кучета. Първо е кучето, което те дресира. Второ е кучето, което ти дресираш. Трето и четвърто са кучетата, с които работиш. Последно е кучето, което те надживява. То е зимното куче. Зимното куче на Кортланд се казваше Негрита, но той мислено го наричаше „кучето плашило“...

В гърлото на Уесли се надигна бълвоч. Той изтича до мивката, наведе се и се опита да задържи бирата. Стомахът му се успокои и вместо да пусне водата, за да отмие повърнатото в канала, подложи шепи под течащата вода и напръска потното си лице. Така беше по-добре.

Върна се обратно и се втренчи в киндъла.

„Кортланд вярваше, че животът на мъжа е дълъг пет кучета.“

Някъде — в далеч по-амбициозен колеж от кентъкийския „Мур“ — разполагаха с компютър, програмиран да чете книги и да идентифицира авторите по стилистичните им белези, които бяха уникални като пръстовите отпечатъци или снежинките. Уесли смътно си спомняше, че програмата била използвана, за да се установи на авторството на романа „Първични цветове“. За няколко часа или за няколко дена компютърът проучил хиляди писатели и изплюл името на журналиста Джо Клайн, който впоследствие признал литературното си бащинство^[3].

Уесли си мислеше, че ако пусне „Кучетата на Кортланд“ през онази програма, тя ще установи авторството на Ърнест Хемингуей. В интерес на истината изобщо не се нуждаеше от компютър.

Взе киндъла (ръцете му силно трепереха).

— *Какво си ти?* — попита.

[1] Джордж Хърбърт (1593–1633) е английски поет, оратор и свещеник. Крилатата фраза не е негова. — Б.пр. ↑

[2] Дигитален видеорекодер, който може да записва едновременно две или повече програми по телевизията и да прави автозаписи на предавания, които има вероятност потребителят да харесва. — Б.пр. ↑

[3] Primary Colours, публикуван през 1996 г., е роман с ключ, т.е. описващ като белетристика действителни лица и събития, в случая — президентската кампания на Бил Клинтън от 1992. — Б.пр. ↑

III — УЕСЛИ ОТКАЗВА ДА ПОЛУДЕЕ

„А когато над душата тегне истински непрогледна нощ — пише Фицджералд, — часът е вечно три през нощта, ден след ден.“^[1]

Вторник, в три през нощта, Уесли лежеше буден, трескав и се питаше дали не преживява нервен срив. Преди час си наложи да изключи розовия киндъл и да го прибере в куфарчето си, но продължаваше да е под обсебващото му въздействие както в полунощ, когато не можеше да се откъсне от менюто с Ур книгите.

Потърси името на Ърнест Хемингуей в двайсет и четири от близо десетте милиона и половина Ур на киндъла и намери поне двайсет романа, за които никога не бе чувал. В един Ур (2 061 949 — рождената дата на майка му) Хемингуей очевидно беше автор на криминални романи. Уесли изтегли „Това е кръв, скъпа моя!“ и установи, че е типично криминале... но написано с бляскави, стегнати изречения, които оформяха нечий характерен стил.

Стила на Хемингуей.

Но дори като автор на кримки Хемингуей беше избягал достатъчно рано от темите за гангстерските войни и продажните мацки, за да напише „Сбогом на оръжията“. Изглежда, винаги създаваше „Сбогом на оръжията“. Други заглавия ту ги имаше, ту ги нямаше, но „Сбогом на оръжията“ се появяваше неизменно, а „Старецът и морето“ — обикновено.

Опита с Фокнър.

Фокнър изобщо не фигурираше в никой Ур.

Уесли провери стандартното меню и откри множество негови произведения. Но както личеше, единствено в тази реалност.

Тази реалност ли?

Ум да ти зайде.

Провери Роберто Боланьо, автора на „2666“, и въпреки че романът му не фигурираше в стандартното меню, Уесли го откри в няколко Ур. Там имаше и други романи на Боланьо, включително (в Ур 101) книга с колоритното заглавие „Мерилин отнася Фидел“. За малко

да я изтегли, но размисли. Твърде много автори, твърде много Ур, твърде малко време.

Частица от съзнанието му — малка, но сериозно изплашена — упорито настояваше, че това е хитро скроена шега, чийто замисъл се е родил във въображението на изперкал компютърен програмист. Но доказателствата, които се трупаха с напредването на нощта, говореха друго.

Например Джеймс Кейн. В един Ур той беше загинал изключително млад, създавайки две книги: „Свечеряване“ (нова) и „Милдред Пиърс“ (стара). Уесли би се обзаложил, че константата в неговото творчество — ур-романът му, тъй да се каже, — ще бъде „Пощалъонът винаги звъни два пъти“, но нямаше такова нещо. Въпреки че провери Кейн в дузина Ур, откри „Пощалъона“ само веднъж. От друга страна, „Милдред Пиърс“ — сравнително слаба творба — неизменно присъстваше. Като „Сбогом на оръжията“.

Въведе своето име и опасенията му се потвърдиха: въпреки че Ур се пукаха по шевовете от Уесли Смитовци (един бе автор на уестърни, а друг — на порнороманчета като „Питсбъргското парти на пътенцата“), очевидно това бяха други личности. Разбира се, не можеше да е сто процента сигурен, но по всичко личеше, че е открил 10,4 милиона алтернативни реалности и не е успял да се осъществи като писател в нито една от тях.

Напълно буден в леглото си, заслушан в далечния лай на самотно куче, Уесли се разтрепери. В този момент литературните му амбиции изглеждаха доста жалки. Струваше му се, че главното — онова, което хвърляше застрашително сянка върху живота и психиката му, — са съкровищата, скрити в тънкия розов пластмасов панел. Мислеше си за всички писатели, чиято кончина беше оплаквал — като се започне от Норман Мейлър и Сол Белоу и се стигне до Доналд Уестлейк и Еван Хънтър. Танатос беше накарал вълшебните им гласове един по един да замлъкнат и те вече не говореха.

Но сега това можеше да се промени.

Те можеха да говорят с него.

Отметна завивките. Киндълът го зовеше, само че не с човешки глас. Звукът беше като от туптящо сърце, сърцето-издайник на По, само че скрито не под дъските, а в куфарчето му и...

По!

Боже мили, изобщо не беше проверил какво има от По!

Беше оставил куфарчето на обичайното му място до любимото си кресло. Спусна се към него, отвори го, грабна киндъла и го включи в контакта (за нищо на света не би рискувал да изтощи батерията). Бързо отвори „УР КНИГИ“, въведе името на По и от първи опит намери Ур — 2 555 676 — в който По беше живял до 1875, вместо да умре на четирийсетгодишна възраст през 1849. В тази своя версия По беше писал романи! Цели шест! Алчност завладя сърцето на Уесли, докато очите му изпиваха заглавията. Едното беше „Къщата на срама, или цената на падението“. Уесли го изтегли — цената беше само 4,95 долара — и чете до ранни зори. После изключи розовия киндъл, обори глава на ръцете си и два часа спа на кухненската маса.

Засънува. Сън без образи, само от думи. Заглавия! Безкрайни редове със заглавия, много от тях — неоткрити шедеври. Толкова заглавия, колкото звезди на небето.

Криво-ляво избута вторника и срядата, но на уводния курс по американска литература в четвъртък недоспиването и прекомерната възбуда си казаха думата. Да не говорим, че все по-трудно му се удаваше да запази досег с реалността. Посред лекцията си (която обикновено изнасяше с голяма доза убедителност) за това как Твен произлязъл от Мисисипи; Хемингуей произлязъл от Твен, а почти цялата американска литература на двайсети век произлязла от Хемингуей, се хвана, че обяснява на студентите как Хемингуей така и не бил написал нищо свястно за кучета, но ако бил поживял още някоя година, непременно щял да поправи този пропуск.

— Щеше да създаде нещо по-читаво от „Марли и аз“^[2] — завърши той и пресилено се засмя.

Обърна се с гръб към черната дъска и видя двайсет и два чифта очи да го гледат с различна степен на тревога, объркване и насмешка. Дочу шепот — сподавен, но ясен като биенето на сърцето на стареца в ушите на лудия герой на По: „Смити е изкукуруигал.“

Смити все още не беше изкукуруигал, но имаше опасност да се превърне в пълно куку.

„Няма да се дам — помисли си. — Не се давам, не се давам“ С ужас осъзна, че шепне.

Хендерсън, който седеше на първия ред, го беше чул.

— Господин Смит? — Младежът се поколеба. — Сър? Добре ли сте?

— Да — отговори той. — Не. Влязъл ми е бръмбар в главата. — „Може би златният бръмбар на По“ — помисли си и едва не избухна в зловец кикот. — Стига толкова за днес. Хайде, свободни сте.

Докато студентите се блъскаха пред вратата, той се опомни, колкото да добави:

— За следващия път — Реймънд Карвър! Не забравяйте! „Откъде се обаждам“!

После се зачуди: „Какво ли още се намира от Карвър в световите на Ур? Дали пък няма един или дузина, или хиляда, където е престанал да пуши, доживял е до седемдесет и е написал още пет-шест книги?“

Седна на бюрото си и посегна към розовия киндъл в куфарчето, но в последния миг се дръпна като опарен. Посегна отново и отново спря, сетне изпъшка. Бе като наркотик. Или сексуално вманиачаване. Последното го подсети за Елън Силвърман, която напълно беше изтрил от ума си, след като откри експерименталните менюта в киндъла. За пръв път, откакто тя му би дузпата, Уесли не се беше сецал за нея.

„Не е ли иронично? Сега чета на компютъра, Елън, и нямам спиране.“

— Отказвам до края на деня да се зверя в това нещо — заяви той, — отказвам да полудея. Няма да се зверя, няма да полудея. Отказвам. Не се давам. Отказ...

Само че държеше розовия киндъл! Беше го извадил дори когато отричаше властта му над себе си! Кога беше станало? И наистина ли смяташе да седи в празната аудитория и влюбено да го съзерцава?

— Господин Смит?

Гласът така го стресна, че той изпусна киндъла на бюрото си. Веднага го вдигна и с ужас провери дали не е счупен, но му нямаше нищо. Слава Богу.

— Не исках да ви уплаша. — Хендерсън стоеше на прага с притеснен вид. Уесли не се изненада кой знае колко.

„Ако сега се видех отнякъде, и аз щях да се притесня.“

— О, не си ме уплашил — възрази Уесли. Очевидната лъжа му се стори смешна и той едва не се изкикоти. Затисна уста с ръка, за да

сподави смеха.

— Какво ви има? — Студентът пристъпи вътре. — Мисля, че не е обикновен вирус. Направо не сте на себе си. Да не са лоши новини?

Уесли се канеше да го разкара, да му каже да се чупи, пръждосва, омита, но тогава онази изплашена частица от него, която се спотайваше в най-далечното кътче на съзнанието му, настоявайки, че розовият киндъл е лоша шега или начален гамбит на някаква сложна измама, реши да излезе от прикритието си и да действа.

„Ако наистина не искаш да се даваш на лудостта, по-добре направи нещо — каза тя — Не съм ли права?“

— Кое е собственото ви име, господин Хендерсън? Напълно ми избяга от ума.

Младежът се усмихна. Приятна усмивка, но в очите му още се четеше притеснение.

— Робърт, сър. Роби.

— Роби, аз съм Уес. Нека минем на „ти“. Искам да ти покажа нещо. Или нищо няма да видиш — което означава, че халюцинирам и най-вероятно преживявам нервен срив, — или ще видиш нещо, което ще те шашне. Би ли ме придружил до кабинета ми?

Хендерсън се опита да го разпитва, докато пресичаха вътрешния двор на „Мур“. Уесли пресече опитите му, но бе доволен, че Роби Хендерсън се е върнал, и облекчен, че изплашената частица от съзнанието му е поела инициативата и е проговорила. Чувстваше се по-добре — в безопасност — за пръв път, откакто откри експерименталните менюта на киндъла. Ако това беше разказ, Роби Хендерсън нямаше да види нищо и главният герой щеше да реши, че полудява. Или че вече е загубил разсъдъка си. Уесли почти се надяваше на такъв вариант, защото...

„Защото искам да е халюцинация. Ако е така и този хлапак ми помогне да приема действителността, със сигурност няма да полудея. А аз отказвам да полудея.“

— Говорите си сам, господин Смит — подхвърли Роби и се поправи: — Тоест Уес.

— Извинявай.

— Мъничко ме плашите... плашиш.

— Аз също се плаша от себе си.

В кабинета завариха Дон Олман — беше си сложил слушалки, поправяше курсови работи и си тананикаше за жабока Джеремай^[3], достигайки неподозирани висоти във фалшивото пеене. Изключи айпода си, когато видя Уесли.

— Мислех, че изнасяш лекция.

— Отмених я. Това е Робърт Хендерсън, един от студентите ми по американска литература.

— Роби — представи се Хендерсън и протегна ръка.

— Здравсти, Роби. Аз съм Дон Олман. Един от недотам известните членове на „Братя Олман“^[4]. Свиря отлично на туба.

Роби учтиво се засмя и се здрависа с Дон. До този момент Уесли възнамеряваше да помоли колегата си да излезе, предполагайки, че един свидетел на душевния му срив е достатъчен. Но може би това бе един от редките случаи, в които повече наистина означаваше по-весело.

— Ако е нужно, да изляза? — предложи Дон.

— Не — отвърна Уесли. — Остани. Искам да ви покажа една джаджа. И ако за разлика от мен не видите нищо, на драго сърце ще се въдворя в психиатрията. — Той отвори куфарчето си.

— Леле! — възкликна Роби. — Розов киндъл! Боже! Допреди не бях виждал такъв!

— Сега ще ти покажа още нещо, което не си виждал допреди — каза Уесли. — Поне така си мисля.

Пъхна зарядното в контакта и включи киндъла.

Онова, което убеди Дон Олман, беше „Събрани съчинения на Уилям Шекспир“ от Ур 17000. След като го изтегли по молба на Дон — защото в този Ур Шекспир беше починал през 1620 вместо през 1616, — тримата откриха две нови пиеси. Едната се казваше „Двете хемпширки“ — комедия, написана скоро след „Юлий Цезар“. Другата бе трагедия със заглавие „Тъмен субект в Лондон“, създадена през 1619. Уесли я отвори и (с известна неохота) подаде киндъла на колегата си.

Дон Олман беше румен веселяк, който много се усмихваше, но докато прелистваше първо и второ действие на „Тъмен субект в Лондон“, престана да се усмихва и руменината се оттече от лицето му.

След дваайсет минути, в които Уесли и Роби седяха и мълчаливо го гледаха, той побутна киндъла към Уесли. Едва го докосна с крайчеца на пръстите си, сякаш пареше.

— Е? — попита Уесли. — Каква е присъдата?

— Възможно е да е имитация — заяви Дон, — но разбира се, винаги е имало учени, които твърдят, че Шекспировите пиеси не са написани от Шекспир. Поддържат се теории, че техният автор е Кристофър Марлоу... Франсис Бейкн... дори граф Дарби...

— Да, бе, а пък Джеймс Фрей^[5] е написал „Макбет“ — прекъсна го Уесли. — Интересува ме твоето мнение.

— Мисля, че не е изключено да е автентичен Уили — каза Дон. Малко оставаше да ревне. Или да се разсмее. Може би и едното, и другото. — Едва ли някой би се старал толкова за обикновена шега. Ако всичко е нагласено, нямам идея как са го постигнали. — Той се протегна към киндъла, лекичко го пипна и светкавично дръпна пръста си. — Трябва внимателно да проуча двете пиеси и да се заровя в справочниците, за да бъде по-конкретен, но те... носят неговия почерк.

Оказа се, че Роби Хендерсън е изчел почти всички криминалета на Джон Макдоналд. В списъка на Ур 2 171 753 с произведенията му той намери седемнайсет романа от „поредицата за Дейв Хигинс“. Във всяко заглавие имаше някаква багра.

— Този елемент е верен — обясни Роби, — но всички заглавия са сбъркани. А главният герой на Макдоналд се казва Травис Макгий, не Дейв Хигинс.

Уесли изтегли „Елегия в синьо“, като плати с кредитната си карта 4,50 долара, и избута киндъла пред Роби, когато заглавието бе добавено към нарастващата му електронна библиотека. Докато младежът четеше — отначало всичко, после по диагонала, — Дон слезе в главния офис и донесе три кафета. Преди да седне зад бюрото си, окачи на вратата табелката с надпис „СЪВЕЩАНИЕ, НЕ БЕЗПОКОЙТЕ“.

Роби вдигна поглед, пребледнял почти колкото Дон, след като бе прочел оттук-оттам ненаписаната Шекспирова пиеса за африканския принц, който пристига в Лондон, окован във вериги.

— Много прилича на романа за Травис Макгий „Светлосивото е признание за вина“ — каза той. — Само че Травис Макгий живее във Форд Лодърдейл, а този Хигинс — в Сарасота. Макгий има приятел с

фамилията Майер, който е мъж, а Хигинс има приятелка Сара... Той се приведе над киндъла. — Сара Майер. — Оцъкли се към Уесли. — Божичко, и казвате, че има десет милиона от тези... други вселени?

— Десет милиона четиристотин хиляди и нещо според менюто „УР КНИГИ“ — уточни Уесли. — Мисля, че цялостното изследване дори на един писател би отнело повече години, отколкото имаш до края на живота си, Роби.

— Възможно е да се гътна още днес — тихо рече Роби Хендерсън. — Възможно тази джаджа да ми докара инфаркт. — Изведнъж грабна чашката си от бяла пластмаса и изгълта почти всичкото кафе, въпреки че то още димеше.

Уесли, от друга страна, се беше посъвзел. Вече не се страхуваше, че полудява, но изникваха купища нови въпроси. Само един изглеждаше напълно уместен.

— А сега какво да правя?

— Тази тайна — заяви Дон — непременно трябва да си остане между нас тримата. — Обърна се към Роби: — Умееш ли да си държиш езика зад зъбите? Отговори ми с „не“ и ще се наложи да ти светя маслото.

— Умея. Но какво да кажем за хората, които са ти изпратили киндъла, Уес? Дали те ще си държат езика зад зъбите? Или не?

— Как да ти отговоря, когато дори не знам кои са?

— С каква кредитна карта поръча тук розовото сладурче?

— „Мастеркард“. Напоследък използвам единствено нея.

Роби посочи компютърния терминал в кабинета.

— Ако обичаш, влез онлайн и провери извлечението си. Ако тези... тези Ур-книги... пристигат от „Амазон“, много ще се изненадам.

— Откъде другаде да пристигат? — запита Уесли.

— Джаджата е тяхна, продават книги за нея. Освен това пристигна в кутия на „Амазон“. С усмихнатото лого.

— А те продават ли джаджата в искрящо розово?

— Ами не.

— Пич, провери си банковото извлечение.

Уесли барабанеше с пръсти по подложката за мишка с рисунка на Могъщия мишок^[6], докато техният остарял компютър мислеше. После изпъна гръб и зачете.

— Е? — поинтересува се Дон. — Кажи.

— Според извлечението — отговори Уесли — последната ми покупка с „Мастеркард“ е била от сако от „Менс Уеърхаус“. Преди седмица. Нямам изтеглени книги.

— Дори и поръчаните по стандартния начин ли? „Старецът и морето“ и „Пътят на промените“?

— Не.

— А самият киндъл? — намеси се Роби.

Уесли превъртя нагоре с мишката.

— Нищо... нищо... нищо... ни... Ей, я чакай малко...

— Той заби нос в екрана. — Брей! Да му се не види!

— Какво? — попитаха Дон и Роби в един глас.

— Излиза, че покупката ми е била анулирана. Основанието е „грешен номер на кредитната карта“. — Той се замисли. — Напълно възможно. Вечно размествам две цифри, понякога дори когато проклетата карта е пред мен до клавиатурата. Имам лека форма на дислексия.

— Но поръчката някак си е била приета — замислено произнесе Дон. — Някак си... до някого. Някъде. В кой Ур сме според киндъла? Припомни ми.

Уесли се върна към съответния екран и прочете числото 117 586.

— Само че за да го въведеш като предпочитание, пропускаш интервала. Също така не бива да слагаш тирета или запетайки.

— Обзалагам се, че киндълът идва от този Ур. В него номерът на кредитната карта, който си посочил, е верен за един Уесли Смит, който съществува там.

— Каква е вероятността да се случи подобно нещо?

— Не знам — отвърна Дон, — но сигурно е по-малка от едно на десет милиона и четиристотин хиляди.

Уесли се канеше да допълни колегата си, но го прекъсна сърдито чукане по вратата. Тримата наскочаха. Дон Олман дори изписка.

— Кой е? — попита Уесли, като притисна киндъла до гърдите си.

— Портиерът — рече раздражен глас от другата страна на вратата. — Абе, вие няма ли да се прибирате вече вкъщи? Седем часът стана, трябва да заключавам.

[1] Фицджералд, том 1 Избрано, С., 1986, прев. Рада Шарланджиева. — Б.пр. ↑

[2] Бестселър на Джон Гроган от 2005, по който през 2008 е създаден филм с Дженифър Анистън. — Б.пр. ↑

[3] От хита „Радост за целия свят“ на рокгрупата Three Dog Night. — Б.пр. ↑

[4] Американска рокгрупа, основана през 1969 г. от братята Дуейн и Грег Олман. — Б.пр. ↑

[5] Джеймс Фрей (р. 1969 г.) е американски писател на бестселъри. На български са издадени няколко негови фантастични романа под псевдонима Питакъс Лор. — Б.пр. ↑

[6] Анимационен герой, създаден през 1942 за 20th Century Fox. — Б.пр. ↑

IV — НОВИНАРСКИ АРХИВ

Не насмогваха, не можеха да насмогнат. Все още не. Особено Уесли гореше от желание да продължават. Въпреки че в последно време не беше спал повече от три часа поред, се чувстваше напълно бодър и свеж. Върна се в апартамента си с Роби, а Дон се прибра да помогне на жена си да приспи момчетата. После щеше да се присъедини към тях, за да си размърдат мозъците. Уесли обеща, че ще поръча нещо за хапване.

— Добре — съгласи се Дон, — но по-полека. Ур-китайската храна не е същата на вкус, а знаеш какво казват за германско-китайската: след час си прегладнял за власт^[1].

С почуда Уесли откри, че още може да се смее.

— Значи така изглеждало жилището на един професор по английски — възхити се Роби, докато се оглеждаше. — Боже, заринато е с книги! Впечатлен съм.

— Радвам се — отвърна Уесли. — Давам ги за четене, но само на хора, които връщат. Направи си съответния извод.

— Непременно. Родителите ми никога не са били запалени читатели. Две-три списания, няколко книги за отслабване, наръчник как да си помогнем сами... толкова. Сигурно щях да съм същият като тях, ако не бяхте вие. Щях упорито да търча по футболното поле и най-много да стана учител по физическо в окръг Джайлс. В Тенеси. Иху!

Уесли се трогна. Вероятно защото напоследък преживя толкова много емоционални сътресения.

— Благодаря, но запомни, че няма нищо лошо в малко иху-аху. Футболят е част от теб. Спортът и академичните занимания са еднакво важни.

Сети се как Елън изтръгна „Избавление“ от ръцете му и я захвърли през стаята. И защо? Понеже мразеше книгите ли? Не, понеже не я изслуша както трябва. Големият фантаст Фриц Лайбър не беше ли нарекъл книгите „любовницата на учения“? А когато Елън имаше нужда от него, не беше ли той в обятията на другата си

любовница — онази, която не предявяваше претенции (освен към речниковия му запас) и винаги го приемаше с отворени обятия?

— Уес? Какви са другите неща в менюто „УР ФУНКЦИИ“?

Отначало Уесли не разбра какво го пита момчето. После си спомни. Така се беше фиксирал върху подменюто „КНИГИ“, че беше забравил другите два раздела.

— Дай да видим — рече и включи киндъла. Всеки път очакваше експерименталното меню или Ур функциите да са изчезнали — както в епизод от „Зоната на здрача“, — но те все така се появяваха на екрана.

— Ур новинарски архив и Ур локален — прочете Роби на глас. — Ха! Ур локален е в процес на изграждане. По-добре внимавай, глобите по трасето се увеличават.

— Какво?

— Нищо, пошегувах се. Пробвай с новинарския архив.

Уесли го избра. Екранът примигна. След няколко мига се появи съобщение:

ЗАПОВЯДАЙТЕ В НОВИНАРСКИЯ АРХИВ!
В МОМЕНТА ПРЕДЛАГАМЕ САМО НЮ ЙОРК
ТАЙМС
ЦЕНАТА Е 1 ДОЛАР/4 ИЗТЕГЛЯНИЯ
10 ДОЛАРА/50 ИЗТЕГЛЯНИЯ
100 ДОЛАРА/800 ИЗТЕГЛЯНИЯ
ИЗБЕРЕТЕ С КУРСОРА И ЩЕ ЗАДЪЛЖИМ
СМЕТКАТА ВИ

Уесли погледна Роби, който сви рамене.

— Не мога да ти нареждам как да постъпиш, но ако нямаше да плащам с кредитната си карта — поне в този свят, — щях да похарча стотачката.

Уесли реши, че в думите му има смисъл, но се зачуди какво ще си помисли другият Уесли (ако такъв имаше), когато отвореше следващото си извлечение за своята „Мастеркард“. Маркира опцията 100/800 и натисна „ИЗБЕРИ“. Този път не се появи предупреждението за Законите на парадоксалното. Вместо това ново съобщение го приканваше:

ВЪВЕДЕТЕ ДАТА И УР. ПОПЪЛНЕТЕ
СЪОТВЕТНИТЕ ПОЛЕТА.

— Давай ти — рече Уесли и бутна киндъла към Роби. Ставаше му по-лесно да даде на друг четеца и това го радваше. Само това му липсваше — така да се вманиачи, че да не изпуска киндъла от ръце. Макар че пристрастяването му беше разбираемо.

Роби се замисли и въведе 21 януари 2009. В полето за Ур попълни 1000000.

— Милионният Ур — рече той. — Защо не? — И натисна копчето.

Екранът се изчисти, след което излезе надпис „ПРИЯТНО ЧЕТЕНЕ“. Миг по-късно се появи началната страница на „Ню Йорк Таймс“. Приведоха се над киндъла и зачетоха в мълчание, докато на вратата не се похлопа.

— Това е Дон — обади се Уесли. — Аз ще му отворя.

Роби Хендерсън не отговори. Беше като онемял.

— Навън се е застудило — изкоментира Дон на влизане. — Излязъл е силен вятър, който съвсем ще обрули листата от... — Взря се в лицето на Уесли. — Какво? Или е по-правилно да попитам какво пък сега?

— Ела да видиш.

Дон влезе в претъпканата с книги дневна-кабинет на Уесли, където Роби продължаваше да се взира в киндъла. Момчето вдигна глава и завъртя екрана към Дон. На мястото на снимките имаше празни правоъгълници, във всеки от които пишеше „Изображението не може да бъде отворено“, обаче заглавието изпъкваше с големи черни букви: „СЕГА Е НЕИН РЕД“. Подзаглавието гласеше:

„ХИЛАРИ КЛИНТЪН ПОЛАГА КЛЕТВА КАТО 44-ти ПРЕЗИДЕНТ НА САЩ“.

— Явно в крайна сметка е успяла — въздъхна Уесли. — Поне в милионния Ур.

— Забележи кой е предишният президент — каза Роби и посочи името на Албърт Арнолд Гор.

След час, когато от долу се позвъни, те не подскочиха, а се огледаха объркано, сякаш бяха изтръгнати от съня си. Уесли слезе да плати на разносвача, който беше пристигнал с огромна пица от „Пицата на Хари“ и шест кутийки с „Пепси“. Нахраниха се на кухненската маса, приведени над киндъла. Уесли омете три парчета — личен рекорд, — без да осъзнава какво яде.

Не използваха осемстотинте изтегляния, които бяха поръчали — бяха много далеч от това число, — но през следващите четири часа прехвърлиха толкова вестникарски статии от различни Ур, че получиха главоболие. Уесли имаше чувството, че умът му го боли. По еднакъв вид на двамата си съмишленици — пребледнели бузи, пламнали очи с възпалени клепачи, щръкнала коса — съдеше, че не е единственият. Да надникнеш в една алтернативна реалност, беше достатъчно голямо изпитание, а тук реалностите бяха над десет милиона и макар че повечето си приличаха, не съвпадаха изцяло.

Встъпването в длъжност на четирийсет и четвъртия президент на САЩ беше само един пример, но достатъчно показателен. Провериха го в двайсетина различни Ур, преди да им писне. В броя си от 21 януари 2009 „Ню Йорк Таймс“ цели седемнайсет пъти съобщаваше на първа страница, че Хилари Клинтън е новият президент. В четиринайсет случая Бил Ричардсън от Ню Мексико беше вицепрезидент. В два беше Джо Байдън. В един беше сенатор, за когото никой от тях не бе чувал: Линуд Спек от Ню Джърси.

— Той винаги отказва поста на заместник, когато някой друг спечели — обобща Дон.

— Кой винаги казва не? — попита Роби. — Обама ли?

— Аха. Всеки път го канят и той всеки път отказва.

— Всичко е въпрос на характер — заяви Уесли. — Очевидно събитията се променят, но характерът — никога.

— Няма как да сме сигурни — отвърна Дон. — Взели сме нищожна проба в сравнение с... с... — Той немощно се засмя. — Ами с всичко това. С всички светове на Ур.

Барак Обама печелеше президентското кресло в шест Ур. Мит Ромни печелеше в един с Джон Маккейн като вицепрезидент. В този Ур Ромни се съревноваваше с Обама, който излиза на сцената, след като Хилари загива в хеликоптерна катастрофа към края на кампанията.

Сара Пейлин не се споменаваше никъде. Уесли не бе изненадан. Смяташе, че ако се натъкнат на нея, ще е повече късмет, отколкото математическа вероятност, и то не защото Мит Ромни по-често фигурираше от Джон Маккейн като претендента на републиканците. Пейлин поначало си беше аутсайдер, играч с минимални шансове за успех, и никой не я бръснеше за слива.

Роби пожела да провери „Ред Сокс“. Според Уесли това бе загуба на време, но Дон взе страната на студента, така че Уесли се съгласи. Дон и Роби провериха спортните страници за октомври в десет различни Ур, въвеждайки дати между 1918 и 2009.

— Адски потискащо — натъжи се Роби след десетия опит. Дон Олман отговори, че споделя чувствата му.

— Защо? — попита Уесли. — Те редовно печелят купата.

— Това означава, че няма проклятие — уточни Дон.

— Което е възтъпичко.

— Какво проклятие? — съвсем се обърка Уесли.

Дон понечи да разкаже, после въздъхна.

— Няма значение. Прекалено увъртяно е да ти обяснявам, пък и бездруго няма да разбереш.

— Гледай положително — намеси се Роби. — „Бомбардировачите“^[2] неизменно са в списъка, значи не е изцяло късмет.

— Аха — мрачно промълви Дон. — Шибаните „Янки“. Военнопромишленият комплекс на спортния свят.

— Това е положението. Някой иска ли последното парче?

Дон и Уес поклатиха глави. Роби тутакси изгълта пицата и се примоли:

— Да проверим още един. Да проверим Ур 1 241 989. На тази дата съм роден. Ще ни провърви с нея.

Стана точно наопаки. Когато Уесли избра Ур и въведе дата — 20 януари 1973 (имаше си нещо наум) — вместо ПРИЯТНО ЧЕТЕНЕ се появи друго съобщение: „В ТОЗИ УР ТАЙМС НЕ ИЗЛИЗА СЛЕД 19 НОЕМВРИ 1962.“

Уесли затисна с ръка устата си.

— Боже милостиви!

— Какво? — попита Роби. — Какво е това?

— Май се сецам — промълви Дон и се опита да вземе розовия киндъл.

Уесли, който предполагаше, че е преbledнял (но не като смъртник, какъвто се чувстваше), улови ръката на колегата си.

— Не. Едва ли ще го понеса.

— Да понесеш какво? — почти изкрещя Роби.

— Не учите ли за Кубинската ракетна криза в часовете по съвременна история? — удиви се Дон. — Или още не сте стигнали дотам?

— Каква ракетна криза? Нещо с Кастро ли?

Дон се взираше в Уесли.

— Аз също не искам да погледна — призна той, — но няма да мога да заспя довечера, ако не се уверя с очите си.

— Добре — отстъпи Уесли и за пореден път си помисли, че истинската тежба за човешкия дух е любопитството, а не гневът. — Ти пиши обаче. Ръцете ми треперят прекалено силно.

Дон попълни полетата с „19 НОЕМВРИ 1962“. Киндълът му пожела приятно четене — неосъществимо пожелание в случая. Страшните заглавия изпълваха страниците:

ЖЕРТВЕТЕ В НЮ ЙОРК НАДХВЪРЛЯТ 6 МИЛИОНА

МАНХАТЪН УНИЩОЖЕН ОТ РАДИАЦИЯ

РУСИЯ ИЗРАВНЕНА СЪС ЗЕМЯТА

ЗАГУБИТЕ В ЕВРОПА И АЗИЯ — НЕИЗМЕРИМИ

КИТАЙЦИТЕ ПУСКАТ 40 МКБР^[3]

— Изключи го — прегракнало нареди Роби. — Както се пее в една песен — не искам повече да виждам.

— Бъдете оптимисти — прикани ги Дон. — По всичко личи, че сме избегнали куршума в повечето Ур, включително в настоящия. —

Ала тонът му не беше напълно уверен.

— Роби е прав — рече Уесли. Беше установил, че последният брой на „Ню Йорк Таймс“ в Ур 1 241 989 е едва три страници и във всяка статия се говори за смърт. — Изключи го. Ще ми се изобщо да не бях виждал проклетия киндъл.

— Твърде късно е вече — отбеляза Роби.

Оказа се, че е бил напълно прав.

Излязоха на тротоара пред блока на Уесли. По Мейн Стрийт не се мяркаше жива душа. Усилващият се вятър фучеше между сградите и замиташе изсъхналите ноемврийски листа. Трима пияни студенти се клатушкаха по посока на общежитията, пеейки „Парадайз Сити“.

— Не ти казвам какво да правиш — джаджата си е твоя, — но ако беше моя, щях да я разкарам — каза Дон. — Тя ще те обсеби.

Уесли искаше да му каже, че вече е обсебен, но размисли.

— Утре ще говорим за това.

— Не — възрази Дон. — Утре ще заведе жената и децата във Франкфорт^[4] на великолепен тридневен уикенд при тъста и тъщата. Сюзи Монтанаро ще поеме лекциите ми. А след малкия тазвечершен семинар с удоволствие ще отпътувам. Роби, да те закарам ли донякъде?

— Благодаря, няма нужда. Живея с две момчета в един блок малко по-нагоре по улицата. Точно над „Сюзан и Нан“.

— Не е ли шумничко? — попита Уесли. „Сюзан и Нан“ беше местното кафене, което отваряше в шест часа всяка Божа сутрин.

— Обикновено не ми пречи да се наспя. — Роби широко се усмихна. — А наемът ме устройва.

— Добра сделка, значи. Лека нощ на двамата. — Дон тръгна към тойотата си, но спря и се обърна. — Смятам преди лягане да целуна децата си. Може би ще ми помогне да заспя. Последният репортаж... — Той поклати глава. — Дойде ми в повече. Не се засягай, Роби, но можеш да завреш рождената си дата там, където слънце не огрява.

Проследиха с поглед избледняващата светлина от задните му фарове и Роби замислено се обади:

— Никой не ми беше казал къде да си завра рождената дата. Беше ми за пръв път.

— Не го взимай присърце. Дон не искаше да те обиди, а и вероятно е прав за киндъла. Той е смайващ — прекалено смайващ, — но в практическо отношение е безполезен.

Роби се опули насреща му:

— Значи достъпът до хиляди неизвестни романи от най-знаменитите майстори на прозата е безполезен? Майко мила, що за професор по английска литература си?

Уесли не можа да го затапи. Особено когато знаеше, че независимо от късния час ще почете още от „Кучетата на Кортланд“ преди лягане.

— Освен това — продължи Роби — може да не е чак толкова безполезен. Хрумвало ли ти е, че можеш да разпечаташ някоя от тези книги и да я изпратиш на издател — все едно ти си авторът? И да се превърнеш в следващия голям писател. Критиката ще те определи за наследника на Вонегът, Рот или някой от техния ранг.

Идеята поблазни Уесли, особено като се сети за глупавите драсканици в куфарчето си. Все пак той решително поклати глава.

— Вероятно ще наруша Законите на парадоксалното... каквито и да са. Но по-важното е, че такава постъпка ще ме разяде подобно на киселина. Отвътре.

— Поколеба се — не искаше да чете морал, а да изрази истинската причина. — Ще ме е срам.

Момчето се усмихна.

— Добряк си, Уес.

Сега вървяха към блока на Роби, опадалите листа шумоляха в краката им, лунният сърп летеше през облаците, гонени от ветровете.

— Така ли мислиш?

— Да. Както и треньорката Силвърман.

От изненада Уесли се закова на място.

— Какво знаеш за мен и Елън Силвърман?

— В личен план ли? Нищичко. Но нали се сецаш, че Джоузи е в отбора. Джоузи Куин — от курса.

— Сецам се коя е Джоузи. — Момчето, което се беше изказало с тон на любезен антрополог, докато разискваха киндъла. Беше му известно, че тя е в отбора, но като резерва и обикновено влиза в игра, когато победата е в кърпа вързана.

— Джоузи разправя, че трениорката била искрено натъжена, след като сте скъсали. И адски вкисната. Непрекъснато ги карала да правят обиколки и изхвърлила едно момиче от тима.

— Тя изрита Шона Дийсън, преди да се разделим.

„В известен смисъл заради тази пикла скъсахме“ — помисли си Уесли, но на глас добави:

— Хм... целият отбор ли знае за нас?

Роби Хендерсън го погледна така, сякаш не беше с всичкия си.

— Щом Джоузи знае — да.

— Как са разбрали? — Елън не би им казала; работата на трениора не е да осведомява тима за любовния си живот.

— Как жените научават нещо? — риторично попита Роби. — Просто знаят.

— С Джоузи гаджета ли сте?

— Общо взето, натам вървят нещата. Лека, Уес. Ще си отспя — в петък нямаме занятия, — но ако се отбиеш на обяд в „Сюзан и Нан“, качи се да почукаш на вратата ми.

— Ще видя — рече Уесли. — Лека нощ, Роби. Благодаря ти, че беше един от тримата глупаци^[5].

— Бих отговорил, че удоволствието е изцяло мое, ама хайде да не прибързвам.

Вкъщи, вместо да чете ур-Хемингуй, Уесли прибра киндъла в куфарчето си. После извади луксозната тетрадка и прокара длан по красивата ѝ мраморна подвързия. „Да си записваш идеи за твоите романи“ — бе казала Елън, а подаръкът явно струваше сума ти пари. Много жалко, че не влизаше в употреба.

„Все още мога да напиша книга — помисли си той. — Това, че не съм го направил в другите Ур, не означава, че няма да го направя тук.“

Самата истина. Можеше да бъде Сара Пейлин на американската книжовност. Понякога играчи с минимални шансове за успех се класираха начело.

За добро или за лошо.

Съблече се, изми си зъбите, телефонира в Катедрата по английски и остави съобщение на секретарката да отмени сутрешната

му лекция. „Благодаря ти, Мерилин. Съжалявам, че ти го сервирам в последния момент, но май се разболявам от грип.“ Изкашля се неубедително и затвори.

Мислеше, че с часове ще лежи буден, размишлявайки за онези безбройни светове, но в тъмното те му се струваха нереални като актьорите от филмовия екран. Образите им бяха големи — и често красиви, — но все пак си оставаха сенки, хвърляни от светлината. Може би с Ур-вселените бе същото.

В среднощния час реален му се струваше звукът на вятъра — прекрасният звук на вятъра, довяващ случки от Тенеси, където беше минал по-рано тази вечер. Омаян от лютчината му песен, Уесли заспа — дълбоко, здраво. Нищо не му се присъни и когато се събуди, слънчевата светлина струеше през прозореца на спалнята. За първи път от дните на студентстването си беше спал до единайсет часа.

---

[1] Заигравка с прочута реплика на американския комик Дик Кавит: „Отидох на китайско-германски ресторант. Храната е страхотна, но само след час си гладен за власт.“ — Б.пр. ↑

[2] „Бомбардировачите от Бронкс“ — прозвище на бейзболният тим „Ню Йорк Янкис“. — Б.пр. ↑

[3] Съкращение за междуконтинентална балистична ракета. — Б.пр. ↑

[4] Столицата на щата Кентъки. — Б.пр. ↑

[5] „Тримата глупаци“ — американска комедийна група, добила огромна популярност с късометражните си филми за „Колумбия Пикчърс“, снимани от 30-те до 50-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

V — УР ЛОКАЛЕН (В ПРОЦЕС НА ИЗГРАЖДАНЕ)

Дълго стоя под горещия душ, избърсна се, облече се и реши да навести „Сюзан и Нан“ било за късна закуска, било за ранен обяд — което изглеждаше по-апетитно в менюто. А Роби нека си отспи. Следобед беше на тренировка със злополучния си футболен отбор; заслужаваше да помързелува. Уесли съобрази, че ако седне на маса до прозореца, ще види преминаването на автобуса с баскетболистките, поели към турнира „Блуграс“ на сто и трийсет километра отук. Щеше да им помахва. Елън най-вероятно нямаше да го види, но той все пак щеше да им помахва.

Взе куфарчето, без въобще да се замисля. Поръча си „Секси бърканицата на Сюзан“ (лук, чушки, моцарела) с гарнитура от бекон, плюс кафе и сок. Докато младата келнерка му донесе храната, той извади киндъла и се зачете в „Кучетата на Кортланд“. Хемингуей си беше Хемингуей, а романът — страхотен.

— Киндъл, нали? — подхвана разговор келнерката. — Подариха ми за Коледа и съм страшно доволна. Решила съм да изчета всички книги на Джоди Пико.

— А, едва ли ще са всички — подхвърли Уесли.

— Моля?

— Сигурно вече е написала още една. Това имах предвид.

— А Джеймс Патерсън сигурно е написал още един трилър, откакто е станал тази сутрин! — отвърна тя и си отиде с кикот.

Уесли беше натиснал копчето за основното меню, докато приказваха, за да скрие Ур-романа на Хемингуей. Защото се чувстваше виновен ли? Защото келнерката би могла да надзърне и да се разпици: „Това не е истински Хемингуей!“? Безумие. Но розовият киндъл му вдъхваше усещането, че е измамник. В края на краищата четецът не му принадлежеше, произведенията, които беше изтеглил — също, защото не ги бе платил.

„Може би никой не ги плаща“ — помисли си, но не му се вярваше. Житейска истина е, че рано или късно все някой плаща.

Бърканицата не беше кой знае колко секси, но затова пък — вкусна. Вместо да се върне към Кортланд и неговото зимно куче, Уесли влезе в УР менюто. Досега не бе проверил функцията Ур локален, която се намираше в процес на изграждане. Какво беше подхвърлил Роби по този повод снощи? „По-добре внимавай, глобите по трасето се увеличават.“ На момчето му сечеше пипето и можеше да излезе нещо от него, ако се откажеше да бъде ритнитопковец в третодивизионен футболен тим. Усмиввайки се, Уесли маркира „УР ЛОКАЛЕН“ и натисна „ИЗБЕРИ“. Появи се следното съобщение:

ДОСТЪП ДО НАСТОЯЩИЯ УР ЛОКАЛЕН

ИЗТОЧНИК? Д Н

Уесли избра „Д“. Киндълът помисли още малко и пусна ново съобщение:

НАСТОЯЩИЯТ УР ЛОКАЛЕН ИЗТОЧНИК Е МУРСКИЯТ ЕХО

ДОСТЪП? Д Н

Уесли обмисли въпроса, докато дъвчеше резенче бекон. „Ехо“ беше мизерно вестниче, специализирано в гаражни разпродажби, местен спорт и градска политика. Навярно хората хвърляха по някое око на тези материали, но купуваха вестника предимно заради некролозите и криминалната хроника. Всеки обича да знае кой от съседите му е гушнал букета или е влязъл зад решетките. Изглеждаше доста отегчително да провериш 10.4 милиона Ур за Мур в Кентъки, но

защо пък не? Нима не убиваше време и не удължаваше закуската си, за да види как баскетболистките ще преминат с автобуса?

— Тъжно, ала факт — каза той и маркира „Д“. Появи се съобщение, сходно с едно предишно: Ур локален е защитен от всички приложими Закони на парадоксалното. Приемате ли? Д Н.

Странно. Архивът на „Ню Йорк Таймс“ не беше защитен от Законите на парадоксалното, каквито и да бяха те, а тъпото местно вестниче беше, така ли? Нямахше логика, но какво пък? Уесли повдигна рамене и избра „Д“.

ЗАПОВЯДАЙТЕ В ПРЕДАРХИВА НА ЕХО!

ЦЕНАТА Е 40 ДОЛАРА/1 ИЗТЕГЛЯНЕ

350 ДОЛАРА/10 ИЗТЕГЛЯНИЯ

2500 ДОЛАРА/100 ИЗТЕГЛЯНИЯ

Уесли остави вилицата си в чинията и намръщено се загледа в екрана. Не стига че „Ехо“ бе защитен от Законите на парадоксалното, ами и цената му беше кождерска. Защо? И какво, по дяволите, означаваше „предархив“? Предварителен архив ли? Само по себе си това беше парадокс. Или оксиморон.

— Е, нали е в процес на изграждане — промърмори той. — Глобите по трасето се увеличават, както и цената за изтегляне. Това ще да е. Да не говорим, че аз не плащам.

Не, но тъй като го глождеше мисълта, че някой ден може би ще се наложи да плати всичко (някой скорошен ден!), компромисно се спря на средния вариант. Следващият екран приличаше на този за архива на „Таймс“, но не напълно: от Уесли само се искаше да въведе дата. Изглеждаше най-обикновен вестникарски архив, какъвто може да се намери на микрофилм в местната библиотека. Но в такъв случай защо тарифата беше завишена?

Той отново повдигна рамене, напечата 5 юли 2008 и натисна „ИЗБЕРИ“. Киндълът незабавно помести следното съобщение:

ЕДИНСТВЕНО БЪДЕЩИ ДАТИ

ДНЕС Е 20 НОЕМВРИ 2009

В първия момент Уесли не схвана. После му прищрака и светът изведнъж стана свръхярък, сякаш някое свръхестествено създание беше включило на макс реостата за дневната светлина. Всички шумове в ресторанчето — потракването на вилиците в чиниите, неспирното бърбене на клиентите — му се струваха твърде силни.

— Господи! — прошепна той. — Нищо чудно, че е скъпо.

Това вече беше прекалено. Посегна да изключи киндъла, когато чу радостните възгласи отвън. Вдигна глава и видя жълт автобус с огромен надпис „СПОРТЕН ФАКУЛТЕТ НА КОЛЕЖА МУР“. От отворените му прозорци се подаваха мажоретки и баскетболистки — махаха, смееха се и крещяха „Напред, Мангустите!“ и „Ние сме номер едно!“ Една от младите жени размахваше огромен дунапренов пръст, на който бе щамповано #1. Пешеходците по Мейн Стрийт се усмихваха и махаха в отговор.

Уесли също вдигна ръка и немошно помахаше. Шофьорът наду клаксона. От задницата на автобуса се развяваше чаршаф, върху който със спрей беше, изписано МАНГУСТИТЕ ЩЕ РАЗЛЮЛЕЯТ РЪП АРЕНА. Уесли осъзна, че хората в ресторанта аплодират. Струваше му се, че всичко това се случва в друга реалност. В друг Ур.

Автобусът отмина и Уесли пак се втренчи в розовия си киндъл. Реши, че все пак ще използва поне едно от десетте закупени изтегляния. Местните недолюбваха студентите — обичайното противопоставяне между примерни граждани и буйни младежи, — но обичаха женските „Мангустите“, защото всички обичат победителите. Резултатите от турнира, пред сезонен или не, щяха да заемат първите страници в понеделнишкия брой на „Ехо“. Ако момичетата победяха,

Уесли можеше да купи на Елън нещо специално, а ако загубе — утешителен подарък.

— И в двата случая печеля — каза си той и въведе дата: понеделник, 23 ноември 2009.

Киндълът дълго мисли, после на екрана се появи началната страница на вестник.

Датата беше от понеделник.

Заглавията бяха с огромни черни букви.

Уесли разля чашата си и дръпна киндъла на безопасно разстояние, въпреки че възтоплото кафе напои чатала му.

Петнайсет минути по-късно крачеше из хола на Роби Хендерсън, докато Роби — който беше буден, когато Уесли задумка с юмруци на вратата му, но все още по тениската и баскетболните шорти, с които бе спал, — четеше от киндъла.

— Трябва да предупредим! — превъзбудено извика Уесли. Така силно удряше с юмрук по дланта си, че кожата се бе зачервила. — Да се обадим на полицията. Не, чакай! На спортната зала! Ще се обадя на „Ръп Арена“ със съобщение тя да ме потърси. Не, не става. Охлювешки бавно! Ще ѝ се обадя сега. Ето това ще...

— Успокойте се, господин Смит — тоест Уес.

— Как да се успокоя? Не виждаш ли статията? Сляп ли си?

— Не, но въпреки това се успокой. Прощавай за израза, но си се размекнал като лайно, а тогава не можеш да мислиш ползотворно.

— Само че...

— Дишай дълбоко. И си припомни, че според статията ни остават почти шейсет часа.

— Лесно ти е да го кажеш. Твоята приятелка няма да е в автобуса, когато поеме обратно за... — Уесли млъкна, понеже това не бе вярно. Джоузи Куин беше член на отбора, а според Роби те ходеха заедно.

— Извинявай. Видях заглавието и ми изгърмяха бушоните. Даже не си платих закуската, а направо изтичах при теб. Не съм подмокрил гащите — само така изглежда, — но без малко и това да се случи. Добре че съквартирантите ти ги няма.

— Аз също откачих — призна Роби и за миг двамата мълчаливо се възряха в екрана. Според киндъла на Уесли понеделнишкото издание на „Ехо“ щеше да е с черен кант на титулната страница и с гръмко заглавие:

ТРЕНЬОРКАТА И 7 МОМИЧЕТА УБИТИ В УЖАСНА КАТАСТРОФА,

ОЩЕ 9 В КРИТИЧНО СЪСТОЯНИЕ

Репортажът не беше никакъв репортаж, само дописка. Въпреки силния стрес Уесли се досещаше защо. Катастрофата се беше случила — поправка, щеше да се случи — в неделя вечер, малко преди 9 часа. Твърде късно, за да описват подробности, но по всяка вероятност ако пуснеха компютъра на Роби да се зарежда и влезе в интернет...

Какво си въобразяваше? Интернет не предсказваше бъдещето; само розовият киндъл бе способен на това.

Ръцете му трепереха твърде силно, за да въведе 24 ноември. Бутна киндъла към Роби.

— Ти го направи.

Роби се справи на втория опит. Статията в „Ехо“ от вторник беше по-изчерпателна, а заглавието — по-ужасно:

ЧИСЛОТО НА ЖЕРТВИТЕ НАРАСТВА ДО 10 ГРАДЪТ И КОЛЕЖЪТ В ТРАУР

— Джоузи дали е... — започна Уесли.

— Да — потвърди Роби. — Преживява катастрофата, умира в понеделник. Боже!

По думите на Антония Бърел (галено „Тони“) — мажоретка на „Мангустите“ и една от щастливките,

отървали се от страшната автобусна катастрофа в неделя вечерта само с охлузвания и натъртвания, празненството било в разгара си, а трофеят от „Блуграс“ преминавал от ръка в ръка. „Пеехме «Ние сме шампиони» Вече не знам за кой път — обяснява тя от болницата В Боулинг Грийн, където са откарани повечето оцелели. — Треньорката се обърна и ни кресна да млъкнем, и точно тогава последва ударът.“

Според капитан Моузес Ардън от щатската полиция автобусът се движел по шосе 139, т.нар. Принстънски път, когато на около три километра западно от Кейдиз джипът, управляван от Канди Раймър от Монтгомъри, се врязал в него. „Госпожа Раймър пътувала с висока скорост западно по магистрала 80 — уточнява капитан Ардън — и се ударила в автобуса на кръстовището.“

Шофьорът на автобуса Хърбърт Алисън, 58-годишен, от Мур, очевидно забелязал джипа в последния момент и се опитал да завие. Отклонението, съчетано със силата на сблъсъка, запратило автобуса в канавката, където се преобърнал и избухнал в пламъци.

Репортажът продължаваше, но не им се четеше повече.

— Добре — каза Роби. — Да помислим. Първо, сигурни ли сме, че е истина?

— Не — отговори Уесли. — Само че... можем ли да си позволим риска, Роби?

— Не — отсече младежът. — Не, явно не можем. Разбира се, че не можем. Но ако се обадим на полицията, Уес, няма да ни повярват. Прекрасно го знаеш.

— Ще им покажем киндъла! Ще им покажем репортажа! — Но Уесли си даваше сметка колко е неубедително. — Добре де, да разкажа ли на Елън? Дори да не ми повярва, може би ще се съгласи да задържи автобуса с петнайсетина минути или пък да промени маршрута, по който онзи Алисън смята да минат.

Роби се замисли.

— Да. Не е зле да пробваме.

Уесли извади телефона от куфарчето си. Роби отново взе киндъла и натисна копчето „СЛЕДВАЩА СТРАНИЦА“, за да прочете докрай репортажа.

Телефонът иззвъня два... три... четири пъти.

Уесли се канеше да остави съобщение на гласовата поща, когато Елън вдигна.

— Сега не мога да говоря с теб, Уесли. Би трябвало да си разбрал, че...

— Елън, чуй ме...

— ... но ако си изслушал съобщението ми, значи си наясно, че ни предстои сериозен разговор. — На заден план се чуваха развълнуваните, дрезгави гласове на момичетата — сред тях бе и Джоузи — и шумна музика.

— Да, изслушах го, само че трябва да поговорим сега...

— Не! — отсече Елън. — Няма. През този уикенд няма да отговарям на обажданията ти, нито ще слушам съобщенията ти. — Тонът ѝ омекна. — Миличък, ако упорстваш, само ще утежниш положението. И за двама ни.

— Не разбираш, Елън...

— Чао, Уес. Ще говоря с теб следващата седмица. Ще ни пожелаеш ли успех?

— Елън, умолявам те!

— Ще приема отговора ти за „Да“. Но да ти призная ли нещо? Май още те обичам, въпреки че си мухльо.

След това затвори.

* * *

Той задържа пръст над бутона за повторно избиране, но не го натисна. Нямаше смисъл. Навиеше ли си нещо, Елън ставаше безкомпромисна. Пълна лудост, но какво да се прави?

— Ще говори с мен, когато го е предвидила в програмата си. Това, което не знае, е, че след неделя вечер тя може би няма да има програма. Налага се да позвъниш на госпожица Куин. — Заради силния стрес малкото име на момичето му беше излетяло от главата.

— Джоузи ще реши, че я бъзикам — каза Роби, без да откъсва поглед от екрана на киндъла. — Всяко момиче ще си помисли същото, ако му сервирам подобна история. Да ти кажа ли нещо? Жената, която причинила катастрофата — която ще я причини — се отървава невредима. Обзалагам се на възнаградението ти за целия семестър, че е била пияна като мотика.

Уесли не възприе почти нищо от думите му.

— Кажи на Джоузи, че Елън трябва да ме изслуша. Нека ѝ обясни, че не става дума за личните ни отношения, а за нетърпящ отлагане въп...

— Приятел — прекъсна го Роби, — седни и се успокой. Чуваш ли ме?

Уесли кимна, но най-ясно чуваше туптенето на сърцето си.

— Точка първа, Джоузи пак ще реши, че я гъбаркам. Точка втора, нищо чудно да си помисли, че двамата сме се наговорили. Точка трета, едва ли ще отиде при треньорката предвид настроението ѝ напоследък... а Джоузи казва, че по време на пътувания тя съвсем се вкисвала. — Роби въздъхна. — Разбери: Джоузи е сладка, умна и адски секси, но също така е плахо мишленце. Всъщност това най-силно ми допада у нея.

— Може би това говори добре за характера ти, Роби, но точно в момента ми идва да те удуша. Досега ми обясняваш какво няма да даде резултат; ще предложиш ли какво да правим?

— Стигаме до точка четвърта. С малко късмет няма да се наложи да казваме на никого. Което е целта, защото никой няма да ни повярва.

— Осветли ме.

— А?

— Кажи какво си намислил.

— Първо трябва да изтеглим още един брой на „Ехо“.

Роби въведе датата 25 ноември. Друго момиче — мажоретка с ужасни изгаряния от катастрофата — беше починало, с което жертвите ставаха единайсет. Макар и не директно вестникът съобщаваше, че до края на седмицата броят им ще се увеличи.

Роби прегледа набързо броя. Това, което търсеше, бе статия в долната половина на първа страница:

КАНДИС РАЙМЪР С МНОГОБРОЙНИ ОБВИНЕНИЯ ЗА ПРИЧИНЯВАНЕ НА СМЪРТ ПО
НЕПРЕДПАЗЛИВОСТ

В средата на статията имаше сиво квадратче — снимката на Канди, предположи Уесли, явно розовият киндъл не можеше да възпроизвежда снимки. Това обаче нямаше никакво значение, защото се досети каква е идеята на Роби. Трябваше да спрат не автобуса, а жената, която щеше да се вреже в него.

Точка четвърта беше Кандис Раймър.

VI — КАНДИ РАЙМЪР

В пет часа в сивия неделен следобед — докато „Мангустите“ се сражаваха под баскетболните кошове в една недалечна част от щата — Уесли Смит и Роби Хендерсън седяха в скромния шевролет „Малибу“ на Уесли и наблюдаваха вратата на крайпътната кръчма в Едивил, на трийсет и два километра северно от Кейдиз. Настилката на пустия паркинг беше от сбита чакълеста пръст. В „Порутената вятърна мелница“ непременно имаше телевизор, но Уесли предполагаше, че по-придирчивите къркачи ще си гледат мача пред телевизора вкъщи. Отдалеч си личеше, че кръчмата е долнопробна. Първата спирка на Кандис Раймър бе дупка, втората — още по-голяма дупка.

Леко накриво (май блокирайки аварийния изход) беше паркиран мръсен, очукан форд „Експлорър“ с две лепенки на задната броня. Едната беше с надпис: „ДЕТЕТО МИ Е ОТЛИЧНИК ОТ ИЗПРАВИТЕЛНИЯ ДОМ“. Другата бе още по-красноречива: „НАТИСКАМ СПИРАЧКАТА САМО ЗА ДЖАК ДАНИЕЛС“.

— Може би трябва да действваме тук — обади се Роби. — Докато тя се налива вътре и гледа „Титаните“.

Предложението беше изкусително, обаче Уесли поклати глава.

— Ще изчакаме. Тя ще се отбие в още един бардак. В Хопсън, ако не си забравил.

— Хопсън е на километри оттук.

— Точно така — потвърди Уесли. — Обаче имаме време и ще го убием.

— Защо?

— Защото сме решил и да променим бъдещето. Поне ще се опитаме. Нямаме представа колко трудно може да е. Изчакването до последния възможен момент увеличава шансовете ни.

— Уесли, имаме си работа с пияна мадама. Беше пияна, когато излезе от първата кръчма в Централ Сити, и ще бъде още по-пияна, когато излезе от тази съборетина. Не виждам как ще оправи колата си навреме за рандевуто с момичетата на шейсет и пет километра оттук.

Ами ако ние претърпим авария, докато се опитваме да я проследим до последната ѝ спирка?

Уесли не беше обмислял такъв вариант.

— Инстинктът ми казва да изчакаме, но ако ти имаш силното усещане, че трябва да действаш сега, ще действаш.

Роби изпъна гръб:

— Вече е късно. Ето я мис Америка.

Канди Раймър излезе от „Порутената вятърна мелница“, слаломирайки. Изгърва си чантата, наведе се да я вземе, едва не се прекатури, изпусна, вдигна я, засмя се и продължи към експлоръра, като междуременно извади ключовете си. Личеше си, че подпухналото ѝ лице някога е било много хубаво. Косата ѝ — руса отгоре, черна в корените — падаше около лицето на провиснали къдрици. Коремът ѝ преливаше от джинсите с еластична талия точно под ръба на туниката, сигурно купена от някоя разпродажба в „Кей Март“.

Качи се в раздрънкания си джип, запали мотора (който се нуждаеше от основен ремонт, съдейки по воя му) и подкара право към аварийния изход на кръчмата. Чу се хрущене. Тогава задните ѝ фарове светнаха и тя толкова бързо даде обратен ход, че за един страшен миг Уесли си помисли, че ще се блъсне в малибуто му, ще го направи на хармоника и ще ги остави без кола, отправяйки се към срещата си в Самара^[1].

Само че спря навреме и отпраши по магистралата, без дори да се огледа за преминаващи коли. След секунди Уесли я следваше, докато тя се движеше на изток към Хопсън. И към кръстовището, където автобусът на „Мангустите“ щеше да се озове след четири часа.

Въпреки ужасната трагедия, която тази жена щеше да причини, Уесли мъничко я съжаляваше и предполагаше, че Роби чувства същото. Статията, която прочетоха за нея в „Ехо“, описваше колкото позната, толкова ѝ нелицеприятна история.

Кандис (галено Канди) Раймър, четирийсет и една годишна, разведена. Три деца, понастоящем под опеката на баща им. През последните дванайсет години от живота си минала през четири клиники за лечение на зависимости, приблизително по една на три

години. Според познат (изглежда, нямаше приятели) се опитала да посещава сбирки на Анонимните алкохолици, но решила, че не са за нея. Били протичали на принципа „ред сълзи, ред сополи“. Десетина пъти я арестували за шофиране в нетрезво състояние. След последните два случая ѝ отнемали книжката, но ѝ я връщали, втория път — след специална молба до съда. Обяснила на съдия Уолънби, че книжката ѝ трябва, за да стига до работното си място — фабриката за торове в Бейнбридж. Пропуснала да му спомене, че са я уволнили преди шест месеца... и никой не се сетил да провери. Канди Раймър беше алкохолна бомба със закъснител, която съвсем скоро щеше да избухне.

В статията не се посочваше домашният ѝ адрес в Монтгомъри, не беше и необходимо. Уесли намери, че хрумването на репортера да проследи спирките от последния запой на Канди — „Златното гърне“ в Сентрал Сити, „Порутената вятърна мелница“ в Едивил и „Перен и наперен“ в Хопсън — е брилянтен пример за разследваща журналистика (особено за парцал като „Ехо“). В „Перен и наперен“ барманът щял да се опита да ѝ вземе ключовете. Безуспешно. На излизане Канди щяла да му покаже среден пръст и да кресне: „Повече няма да си харча парите в този вертеп!“ Това било в седем часа. Репортерът предполагаше, че Канди се е отбила някъде на шосе 124, за да си дремне, преди да излезе на шосе 80. Малко по-нататък тя щеше да направи последната си спирка. Огнена спирка.

Откакто Роби му пусна тази муха в главата, Уесли непрекъснато очакваше верният му шевролет да го изостави на банката край асфалтирания двулентов път — жертва на изтощен акумулатор или на Законите на парадоксалното. Задните фарове на Канди Раймър щяха да се скриват от погледа и с Роби щяха да прекарат следващите няколко часа в неистови, но безполезни телефонни обаждания (ако приемем, че телефоните им щяха да имат покритие в тази пустош), проклинайки се, че не са повредили джипа в Едивил, когато все още имаха възможност.

Но малибуто както винаги се движеше гладко, без никаква засечка. Поддържаша дистанция около четиристотин метра от експлоръра на Канди.

— Човече, виж я как криволичи — възкликна Роби. — Може би ще се забие в канавката, преди да стигне до следващата кръчма. Ще ни

спести необходимостта да ѝ срежем гумите.

— Според „Ехо“ това не се случва.

— Да, обаче ние знаем, че бъдещето не е твърдо определено, нали така? Може би това е друг Ур или нещо подобно.

Уесли беше уверен, че Ур локален не е устроен както Роби предполага, но нищо не каза. Във всеки случай беше твърде късно.

Канди Раймър стигна до „Перен и наперен“, без да се обърне в канавката или да блъсне друг автомобил, което бе истинско чудо — Бог знае, че няколко пъти се размина на косъм и с двете. Когато една от колите се отдръпна от пътя ѝ и после мина покрай малибуто на Уесли, Роби рече:

— Това е семейство. Майка, баща и три дечица, които си играят на задната седалка.

В този момент Уесли престана да съчувства на Раймър и започна да изпитва към нея гняв. Чист, изгарящ гняв, пред който злобата, която бе изпитвал към Елън, бледнееше.

— Кучка — процеди през зъби той. Така се вкопчи във волана, че кокалчетата му побеляха. — Гадно пиянде. Ще я убия, ако това е единственият начин да я спра.

— Ще ти помагам — обеща Роби и прехапа устни.

Не се наложи да я убиват, а Законите на парадоксалното ги спряха толкова, колкото законите срещу шофирането в нетрезво състояние спряха Канди Раймър да обикаля западналите кръчми на Южен Кентъки и да се налива.

Паркингът на „Перен и наперен“ беше с бетонна настилка, но толкова напукана, че изглеждаше като ивицата Газа след израелска бомбардировка. Върху един стълб рекламата — голям неонов петел — светваше и угасваше със слабо припукване. В ноктите си петелът стискаше стомна, в каквито едно време контрабандно са пренасяли алкохол.

Експлорърът на Раймър беше паркиран точно под тази знаменита птица и на нейното колебливо оранжевочервеникаво сияние Уесли срязва предните гуми на стария джип с касапския нож, който специално носеха за целта. Усети свистенето на изпускания въздух в лицето си и изпита толкова силно облекчение, че отначало не можа да се изправи и остана коленичил като богомолец. Само съжаляваше, че не направиха това още в „Порутената вятърна мелница“.

— Мой ред е — каза Роби и миг по-късно експлорърът клекна още, когато момчето срязва задните му гуми. После нещо отново изсвистя. За по-сигурно беше пробил и резервната гума. Дотогава Уесли се беше изправил.

— Да паркираме встрани — предложи Роби. — По-добре да я държим под око.

— Аз ще направя нещо повече — заяви Уесли.

— По-кратко, едър. Какво планираш?

— Нищо не планирам. В момента не ми е до това. — Само че гневът, който разтърсваше тялото му, говореше друго.

Според вестничето на изпроводяк Раймър беше нарекла кръчмата „вертеп“, но очевидно истината е била смекчена, за да не шокира читателите. Това, което Раймър извика през рамо, всъщност беше: „Повече няма да си харча парите в този лайнарник.“ Но вече бе толкова пияна, че завали мръсната дума: ла’налник.

Роби толкова се захласна по вестникарските събития, разиграващи се пред очите му, че не понечи да спре Уесли, който закричи към Раймър. Извика му „Чакай!“, но Уесли не го послуша. Сграбчи жената и започна да я разтърсва.

Устата на Канди Раймър зейна; ключовете, които стискаше, паднаха на напукания бетон.

— Пусни ме бе, тъпак!

Уесли не я пусна. С такава силна я перна през лицето, че ѝ разцепи долната устна, после я удари от другата страна.

— Изтрезней! — кресна той в изплашената ѝ физиономия. — Изтрезней, отрепке мръсна! Оправи си живота и спри да преебаваш живота на другите! Ще убиеш хора! Разбираш ли това? Някой път ще УБИЕШ хора, мамка ти!

Зашлеви я за трети път и звукът отекна като пистолетен изстрел. Тя се олюля към стената на кръчмата и заплака, вдигайки ръце, за да предпази лицето си. По брадичката ѝ течеше кръв. Сенките им, превърнати от неоновия петел в издължени стрелки на кранове, ту се появяваха, ту изчезваха.

Уесли вдигна ръка да я зашлеви за четвърти път — по-добре да я удари, отколкото да я удуши, както всъщност му идваше, — но Роби

здро̀во го улови и го издър̀па назад.

— Спри! По дя̀волите, човече, опомни се! Стига!

Барманът и двама глуповати на вид клиенти бяха застанали на вратата и ги зя̀паха. Канди Раймър се беше свля̀кла до седна̀ло положение. Плачеше истерично, притисна̀ла длани към подутото си лице.

— Защо всички ме мразят? — изхъл̀ца тя. — Защо всички са такива гадня̀ри?

Уесли тъ̀по я погледна, гневът го беше напуснал. На негово място се беше появила безнадеждност. Човек би си казал, че пияна шофьорка, която причинява смъртта поне на единайсет души, непременно е зла, но насреща си нямаше злодей. Само една ридаетца алкохоличка, седнала вър̀ху изкър̀тения, буренясал паркинг на провинциална кръ̀чма. Жена, която — ако примигващата светлина на неоновата реклама не лъ̀жеше — се беше напика̀ла.

— Можеш да стигнеш до човека, но не и до злото — глухо рече Уесли. — То винаги оцелява. Отлита като страховита птица и ка̀ца вър̀ху някой друг. Не е ли това безумие? Пълно безумие?

— Да, звучи невероятно философски, но да тръ̀гваме. Преди добре да са видели теб или номера на колата ти.

Роби го водеше към малибу̀то. Уесли вър̀веше послушно като дете. Трепереше.

— Злото винаги оцелява, Роби. Въ̀в всички Ур. Запомни това.

— Да, абсолютно. Дай ми ключовете. Аз ще карам.

— Ей! — изкрещя някой зад тях. — Защо, по дя̀волите, пребихте жената? Тя нищо не ви правеше! Я се вър̀нете тука!

Роби изтика Уесли в колата, заобиколи предницата, хвър̀ли се зад волана и бър̀зо подка̀ра. Натискаше педала за газта, докато просветващият неонов петел не изчезна от полезрението им, след което намали.

— А сега накъ̀де?

Уесли прока̀ра ръ̀ка над очите си.

— Съжалявам, че я ошамарих — каза той. — И в същото време — не. Разбираш ли?

— Аха — отвър̀на Роби. — Естествено. Беше заради треньорката. И заради Джоузи също. — Усмихна се. — Мишленцето ми.

Уесли също се усмихна.

— Къде отиваме? Прибираме ли се? — попита Роби.

— Още не.

Паркираха край една житна нива близо до кръстовището на шосе 139 и магистрала 80, на три километра западно от Кейдиз. Бяха подранили и Уесли използва времето да включи розовия киндъл. Когато се опита да влезе в Ур локален, излезе едно някак си очаквано съобщение: **УСЛУГАТА ВЕЧЕ НЕ СЕ ПРЕДЛАГА.**

— Сигурно така е най-добре — прошепна той.

Роби се обърна към него.

— Какво казваш?

— Нищо. Няма значение. — Пъхна киндъла обратно в куфарчето си.

— Уес?

— Какво, Роби?

— Нарушихме ли Законите на парадоксалното?

— Несъмнено.

В девет без пет чуха клаксони и видяха фарове. Излязоха от малибуто, застанаха отпред и зачакаха. Уесли забеляза как Роби свива ръце в юмруци и се зарадва, че не е единственият, който все още се страхува, че Канди Раймър някак си ще цъфне тук.

Фарове осветиха най-близкия хълм. Беше автобусът, следван от дузина коли, пълни с фенове на „Мангустите“, които в делириум натискаха клаксоните и включваха и изключваха дългите си фарове. При преминаването на автобуса Уесли чу мелодичен женски глас да пее „Ние сме шампионите“ и по гърба му пролази студена тръпка, от която косата му настръхна.

Вдигна ръка и помахна.

Роби стори същото. После усмихнато се обърна към Уесли:

— Какво ще кажете, професоре? Подреждаме ли се на парада?

Уесли го тупна по рамото.

— Идеята си я бива.

Когато последната кола отмина, Роби се престрои в колоната. Подобно на всички останали, той надуваше клаксона и мигаше с фаровете по целия път до Мур.

Уесли немаше ницо против.

---

[1] Метафора за срещата със смъртта — заглавие на книга от Джон О'Хара, заето от стара приказка. — Б.пр. ↑

VII — ПОЛИЦИЯТА НА ПАРАДОКСАЛНОТО

Когато Роби слезе пред „Сюзан и Нан“ (където на витрината бе изписано с пяна МАНГУСТИТЕ СА ВЕЛИКИ), Уесли се обади:

— Само за секунда.

Заобиколи малибуто и прегърна момчето.

— Страхотен.

Роби се ухили:

— Да разбирам ли, че ще получа шестица за семестъра?

— Не, само съвет. Откажи се от футбола. Никога няма да направиш кариера, а имаш ум за двама.

— Ще го имам предвид — обеща Роби... което не беше равнозначно на съгласие, както и двамата знаеха. — Ще се видим ли на лекция?

— Във вторник — каза Уесли. Но след петнайсет минути имаше основания да се съмнява, че някой ще го види отново. Някога.

Мястото, където обичайно оставяше малибуто, когато не използваше паркинга в колежа, беше заето от друга кола. Уесли можеше да паркира зад нея, но предпочете отсрещната страна. Нещо в този кадилак го притесняваше. Под светлината на уличната лампа изглеждаше прекалено излъскан. Червената боя само дето не крещеше: „Тук съм! Харесваш ли ме?“

Уесли не го харесваше. Не му харесваха затъмнените стъкла, нито тасовете със златната емблема на „Кадилак“. Подходящ автомобил за наркопласьор. При условие че въпросният пласьор е също така маниак-убиец.

„Откъде ми дойде наум?“

— Денят беше стресов, това е всичко — каза си той, докато пресичаше безлюдната улица, а куфарчето се удряше в бедрото му.

Уесли се наведе. В колата нямаше никого. Поне така изглеждаше. Заради затъмнените стъкла нямаше как да е напълно сигурен.

„Полицията на парадоксалното. Дошли са за мен.“

В най-добрия случай тази мисъл трябваше да мине за нелепа, а в най-лошия — за параноична фантазия, но сякаш не бе нито едното, нито другото. Отчитайки случилото се, може би изобщо не беше параноична.

Уесли се пресегна, докосна вратата на кадилака и светкавично отдръпна ръка. На пипане вратата беше като метална, но топла. И сякаш пулсираше. Метална или не, но колата, му се стори жива.

Бягай.

Мисълта бе толкова настойчива, че устните му я произнесоха безгласно, но Уесли знаеше, че бягството не е изход. Ако опиташе да се измъкне, човекът или хората, на които принадлежеше омразният червен кадилак, щяха да го намерят. Този факт бе толкова прост, че противоречеше на логиката. Заобикаляше логиката. Затова, вместо да избяга, Уесли отключи входната врата и се изкачи до апартамента си. Стъпваше бавно, понеже сърцето му биеше лудешки, а краката му трепереха.

Вратата на апартамент 2В зееше отворена и светлината от антрето се разливаше в дълъг правоъгълник на горната площадка.

— А, ето те — рече един не съвсем човешки глас. — Влез, Уесли от Кентъки.

Бяха двама. Единият млад, другият стар. Старият седеше на дивана, на който Уесли и Елън Силвърман се бяха прелъстили, изпитвайки наслада (неее, *екстаз*). Младият се беше настанил на любимото кресло на Уесли, в което той винаги завършваше вечерта, когато останалият чийзкейк бе вкусен, книгата — интересна, а светлината от настолната лампа — идеална. Непознатите носеха дълги палта с цвят на горчица и Уесли разбра, без точно да знае как, че палтата са живи. Също така разбра, че хората, които ги носеха, не са никакви хора. Лицата им непрекъснато се меняха и това, което се криеше под кожата им, приличаше на влечуго. Или на птица. Или на двете.

На реверите си, където шерифите от някой уестърн щяха да носят значки, отрепките (в ума му се появи тази дума) носеха копчета с червено око. Уесли си помисли, че и те са живи. Очите го наблюдаваха.

— Как разбрахте, че съм аз?

— Подушихме те — отговори старият и най-страшното беше, че думите му съвсем не прозвучаха на шега.

— Какво искате?

— Знаеш защо сме тук — отговори младият. Старият изобщо не се обади повече до края. Да слуша единия, бе достатъчно неприятно за Уесли. Сякаш гръклянът на отрепката бе натъпкан с щурци.

— Вероятно — рече Уесли. Гласът му беше твърд, поне засега. — Нарушил съм Законите на парадоксалното. — Молеше се да не са научили за Роби и смяташе, че това е възможно — в края на краищата киндълът беше регистриран на името на Уесли Смит.

— Нямах представа какво си направил — замислено рече отрепката с жълтото палто. — Кулата се тресе, световете тръпнат в орбитите си. Розата усеца хладен повей, сякаш зима иде.

Много поетично, ала доста мъгляво.

— Каква кула? Коя роза? — Върху челото му изби пот, въпреки че поддържаше апартамента хладен. „Заради тях е — помисли си. — Тези момчета излъчват жар.“

— Няма значение — отвърна младият гост. — Оправдай се, Уесли от Кентъки. И гледай да си убедителен, ако искаш отново да видиш слънцето.

Уесли се гипсира. Обзе го една-едничка мисъл: „Изправен съм на съд.“ После я отпъди. Помогна му гневът — бледа имитация на онова, което изпитваше към Канди Раймър, но достатъчно осезаем.

— Щяха да загинат хора. Почти кръгла дузина. Вероятно и повече. Това може би не означава много за вас, но за мен означава много — особено когато сред тях е жената, която обичам. Всичко това заради една пияна лигла, която не иска да реши проблемите си. И... — Той едва не каза „И ние“, но успя да нанесе необходимите корекции в курса точно навреме. — И дори не я нараних. Шамаросах я два-три пъти, но не можах да се удържа.

— Вие, момчета, никога не можете да се удържите — отвърна с жужащия си глас съществото в любимото му кресло, което вече

нямаше да му бъде любимо. — Деветдесет процента от проблема ви е, че не можете да обуздавате поривите си. Въобще замисли ли се, Уесли от Кентъки, че Законите на парадоксалното не съществуват току-тъй?

— Аз не...

Съществото повиши тон:

— Разбира се, че не си. Знаем, че не си. Тук сме, защото не си. И през ум не ти е минало, че един от пътниците в онзи автобус е можел да стане сериен убиец и да погуби десетки хора, включително и дете, което иначе щеше да порасне и да открие лек против рака или болестта на Алцхаймер. И през ум не ти е минало, че една от онези млади студентки може да роди следващия Хитлер или Сталин, чудовище в човешки облик, което би могло да убие милиони твои човешки братя и сестри от това равнище на Кулата. И през ум не ти е минало, че се намесваш в събития, които не си способен да разбереш!

Да, не се беше интересувал от тези неща. Беше се интересувал от Елън. А Роби — от Джоузи Куин. А двамата заедно бяха помислили за другите. Пищящи девойки — кожата им се превръща в лой и се разтича по костите им — може би най-страшната смърт, с която Господ наказва чедата Си.

— Това ли ще се случи? — прошепна Уесли.

— Не знаем какво ще се случи — отвърна отрепката с жълто палто. — Точно там е работата. Експерименталната програма, която ти неразумно използва, може да провижда шест месеца напред в бъдещето... в един-единствен тесен географски район. След шестия месец ясното виждане се размива. След година е пълна мъгла. Както виждаш, не знаем какво сте предизвикали ти и твоят млад приятел. И понеже не знаем, няма възможност да поправим вредата, ако такава е нанесена.

Твоят млад приятел. Значи все пак знаеха за Роби Хендерсън. Сърцето му се сви.

— Има ли някаква висша сила, контролираща всичко? Има, нали? Първия път, когато влязох в менюто с Ур книги, видях кула.

— Всички същества служат на Кулата — отговори отрепката с жълто палто и почтително докосна гнусното копче на ревера си.

— Тогава откъде знаете, че аз също не й служа?

Те не продумаха. Само го изпиваха с черните си очи на хищни птици.

— Ако искате да знаете, изобщо не съм го поръчвал. Тоест... поръчах киндъл, вярно е, но не съм поръчвал този, който получих. Това ми изпратиха.

Настъпи дълго мълчание и Уесли разбра, че животът му е на кантар. Или поне животът в познатия му вид. Възможно бе да продължи съществуването си, ако отрепките го приберяха в омразната си червена кола, но то щеше да е мрачно, по всяка вероятност затворническо съществуване, и Уесли едва ли щеше да запази дълго здравия си разум.

— Мислим, че е станала грешка при изпращането — изрече накрая младият.

— Обаче не сте сигурни, нали? Понеже не знаете откъде е дошъл. Нито кой го е изпратил.

Отново мълчание. Тогава старият повтори:

— Всички същества служат на Кулата.

Изправи се и протегна ръка. Тя проблесна и се превърна в хищен нокът. Отново проблесна и се превърна в ръка.

— Дай ми го, Уесли от Кентъки.

Уесли от Кентъки не чака втора покана, макар ръцете му да трепереха толкова силно, че сума ти време се пипка с ключалките на куфарчето. Най-сетне капакът се отвори и той подаде розовия киндъл на стария. Съществуването се втрени в четеца с налудничав глад, което породило у Уесли желание да запищи.

— Май и бездруго не рабо...

Отрепката го грабна от ръката му. За секунда Уесли докосна кожата му и разбра, че плътта на създанието притежава свои мисли. Виещи мисли, които се движеха по свои незначайни орбити. Този път изпищя наистина... или поне се опита. От гърлото му излезе приглушено, задавено стенание.

Отидоха до вратата, палтата им се развяваха и издаваха противни, жвакащи, кискащи се звуци. Старият излезе, стиснал розовия киндъл в ръцете си-нокти. Другият се поспря и се обърна към Уесли.

— Присъдата е оправдателна. Даваш ли си сметка колко ти провървя?

— Да — прошепна Уесли.

— Тогава кажи „благодаря“.

— Благодаря.

Съществото безмълвно излезе.

Уесли се гнусеше да седне на дивана или на креслото, което му се струваше — в дните преди Елън — най-добрият приятел на света. Просна се на леглото си и скръсти ръце на гърдите в опит да потисне тръпките, които го разтърсваха. Остави осветлението включено, защото нямаше смисъл да го изключва. Изпитваше увереност, че цели седмици няма да може да заспи. А може би — никога. Тъкмо започваше да се унася и виждаше онези лакоми черни очички, чуваше онзи глас: „Даваш ли си сметка колко ти провървя?“

Не, изключено беше да заспи.

И тогава загуби съзнание.

VIII — БЪДЕЩЕТО ПРЕДСТОИ

Уесли спа, докато в девет часа на следващата сутрин музикалната кутийка го събуди с „Канон в ре мажор“ на Пахелбел. Ако му се бяха присънили разни неща (розови киндли, пияни жени в паркингите на крайпътни кръчми или отрепки с жълти палта), не си ги спомняше. Знаеше единствено, че някой го търси по мобилния — може би човек, с когото отчаяно искаше да поговори.

Изтича в хола, но докато извади мобилния от куфарчето си, звъненето престана. Вдигна капачето на телефона и прочете: „ИМАТЕ 1 НОВО СЪОБЩЕНИЕ“. Отвори го.

„Здравей братле — чу гласа на Дон Олман. — Я виж сутрешния вестник.“

Това бе всичко.

Уесли вече не получаваше „Ехо“, но възрастната госпожа Ридпат от долния етаж беше абонатка. Той се спусна надолу, взимайки по две стъпала наведнъж, и видя вестничето да стърчи от пощенската й кутия. Посегна да го вземе, но се поколеба. Ами ако дълбокият му сън не е бил естествен? Ами някак са го упоили, за да го прехвърлят в различен Ур, където катастрофата все пак се беше случила? Ами ако Дон се беше обадил, за да го подготви? Да речем, че разгърне вестника и види черния кант, който е печатна версия на траурния креп?

— Моля ти се — прошепна той, без да е сигурен на Господ ли се моли, или на онази загадъчна тъмна кула. — Моля ти се, нека си е моят Ур.

С вцепенена ръка извади вестничето и го разгъна. Цялата първа страница бе оградена с кант, само че син, а не черен.

Синьото на „Мангустите“!

Снимката беше най-голямата, която бе виждал в „Ехо“ — заемаше половината страница под заглавието „ЖЕНСКИТЕ МАНГУСТИ СПЕЧЕЛИХА БЛУГРАС И БЪДЕЩЕТО ПРЕДСТОИ!“. Отборът се беше скупчил върху дървения под на „Ръп Арена“. Три момичета държаха високо лъскав сребърна купа. Друга баскетболистка

— Джоузи — се беше качила на сгъваема стълба и въртеше мрежа над главата си.

Елън Силвърман стоеше най-отпред, облечена със синия анцуг, който неизменно носеше по време на мачове. Усмиваше се и издигаше плакат със саморъчния надпис „ОБИЧАМ ТЕ, УЕСЛИ!“.

Уесли замахна високо с юмруци (в единия още стискаше вестника) и нададе дивашки крясък, който накара няколко деца на улицата да се озърнат.

— Кой вика? — учуди се едното.

— Спортен запаянко! — извика му Уесли и хукна нагоре по стълбището. Трябваше да се обади по телефона.

Мислейки за Ралф Вичинанца

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.